

Gâu Gâu Gâu!?

Contents

Gâu Gâu Gâu!?	1
1. Chương 1: Các Huynh Đệ Xông Lên!	1
2. Chương 2: Lâm Húc Xoa Nhẹ Đầu Chó Của Tô Trùng Một Cái	4
3. Chương 3: Lưu Lạc Tối Mức Phải Tranh Sủng Cùng Với Chó...	8
4. Chương 4: Bằng Không Nhân Cơ Hội Này Chiếm Tiệm Nghi!	11
5. Chương 5: Đã Biến Thành Chó Rồi Vẫn Quyết Tâm Ra Chương Mới	18
6. Chương 6: Có Tiểu Thuyết Đam Mỹ Nào Miêu Tả Cảnh Tiểu Thụ Bài Tiết Không Hả!	23
7. Chương 7: Rung Động Tâm Can	27
8. Chương 8: Phải Làm Sao Để Nhanh Chóng Làm Giảm Nồng Độ Không Khí Ở Mông Bây Giờ	32
9. Chương 9: Tui Biến Trở Lại Rồi!	35
10. Chương 10: Tỉnh Lại Đi, Thụy Mỹ Nhân (thụy Mỹ Nhân: Người Đẹp Ngủ)	41
11. Chương 11: Hàng Xóm Nhà Đối Diện Vô Cùng Đẹp Trai	45
12. Chương 12: Hi Hi Hi Hi Thật Mất Mặt!	53
13. Chương 13: Gợn Sóng Nhẹ Nhàng Nổi Lên, Một Vòng Rồi Lại Một Vòng	57

Gâu Gâu Gâu!?

Giới thiệu

Thể loại: ôn nhu tình phân nam thần công x ngọc manh thần kinh nhà văn thụ, đoản văn, hiện đại, hài. Edit: EgaoCh

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/gau-gau-gau>

1. Chương 1: Các Huynh Đệ Xông Lên!

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Egao

01

Sáng hôm đó, Tô Trùng vừa mở mắt ra đã phát hiện mình đang nằm ngủ trong chăn của nam thần.

Đúng vậy, nam thần Lâm Húc.

Lâm Húc cao 1m85, chân dài, giám đốc ngân hàng, da trắng đẹp trai phong độ, ở căn hộ đối diện phòng Tô Trùng. Mặc dù là hàng xóm nhưng Lâm Húc rất lạnh lùng, vì thế hai người không thường xuyên gặp nhau.

Tên nhan cẩu* không có chí tiến thủ Tô Trùng thầm mến hấn đã lâu rồi, bắt quá bản thân cũng chỉ là một tiểu trạch nam gõ chữ kiếm cơm, Tô Trùng không dám mơ tưởng có thể phát sinh chuyện gì với đối phương,

chỉ lặng lẽ trông hoa si mà thôi. Đêm hôm qua Tô Trùng đuổi bản thảo đến ba giờ sáng, sau đó nằm nhoài lên bàn vì tính ngủ thiếp đi, kết quả ngày hôm nay vừa mở mắt... (nhân cầu: cách mấy bạn nhan khổng bên TQ tự gọi mình, như “độc thân cầu” á)

Lâm Húc vẫn chưa tỉnh, ánh nắng rực rỡ buổi sáng sớm xuyên qua rèm cửa sổ rơi xuống khuôn mặt hắn, hàng lông mi vừa đen vừa dài in lên làn da trắng nõn hai cái bóng nhàn nhạt, nhìn qua vô cùng tuần tú. Tô Trùng ngẩn ngơ nhìn khuôn mặt của Lâm Húc gần trong gang tấc, hoài nghi mình đang nằm mơ, chần chừ đến mức không thể nhúc nhích.

Chẳng lẽ ngày hôm qua mình mộng du rồi ngủ với nam thần?

Đúng lúc này, Lâm Húc mở mắt ra.

Tô Trùng ngừng thở, suýt nữa rít gào thành tiếng.

“Sớm a*.” Lâm Húc lười biếng cười một cái, vươn tay sờ sờ đầu Tô Trùng. (*sớm = chào buổi sáng)

Tô Trùng cuối cùng cũng không kiềm chế được mana trong cơ thể, không chịu thua kém rít gào: “Gâu gâu gâu——!”

Ngọa tào ngọa tào* nam thần đang sờ tui! (ngọa tào: đệt)

Ngọa tào...?

Sau ba giây yên tĩnh.

Tô Trùng một bộ không dám tin mở miệng ra lần nữa: “...Gâu gâu gâu?”

... Chuyện gì thế này?

“Đừng làm ồn, nằm với tao thêm một lúc.” Lâm Húc tóm lấy Tô Trùng nhét vào ổ chăn: “Thật vất vả mới đến chủ nhật.”

Tô Trùng sợ hãi cực độ cúi đầu nhìn một cái, hai cái chân chó mọc đầy lông quăn màu nâu đập vào mắt...

Tô Trùng tan vỡ ngay tại chỗ: “Gâu gâu gâu gâu! Gâu gâu gâu!?”

Ngọa tào! Tui sao lại biến thành chó rồi!?

Lâm Húc đè Tô Trùng lại, đưa khuôn mặt đẹp trai khiến Tô Trùng mặt đỏ tim đập vô số lần đến gần, kề sát vào mặt chó của cậu, buồn cười nói: “Mày làm sao thế?”

02

Lần đầu tiên trong đời được tiếp xúc với nam thần trong khoảng cách gần như vậy, Tô Trùng tạm thời vút hết khiếp sợ ra sau đầu, trên mặt chó nổi lên một trận ề then không hợp với hoàn cảnh.

Hai hạt đậu đen bóng then thừng nhìn ra chỗ khác.

Cổ họng phát ra tiếng ư ử như làm nũng.

Mặt cũng đỏ bừng, nhưng vì có lông chó che giấu nên không nhìn thấy.

Lâm Húc nhìn chằm chằm vào Tô Trùng, trầm tư trong chốc lát mới suy đoán: “Chẳng lẽ là phát tình?”

“Gâu... Gâu.”

Nói là động dục... cũng không sao đâu.

Tô Trùng ngượng ngùng hạ thấp đầu chó, ánh mắt không sai một ly vừa vắn rơi vào hạ thân dưới chăn của Lâm Húc.

Lâm Húc ngoại trừ quần lót cái gì cũng không mặc.

Lớp vải màu đen bị vật nào đó làm căng phồng lên, tạo ra hình dáng mê người.

Đầu óc Tô Trùng nổ ầm ầm.

Trời cao đất rộng a a a tui nhìn thấy hết — của nam thần rồi!

Nhưng ngay vào thời khắc lịch sử này, Lâm Húc lại đột nhiên đưa tay gầy gầy tiểu JJ loài cẩu không biết đã có phản ứng từ lúc nào của Tô Trùng, khẳng định nói: ” Xem ra đến lúc đi triệt sản rồi.”

“Gâu gâu gâu!”

Lão tử* không cần bị thiến a a a! (lão tử: ông nội mi, cách xưng hô tục)

Tô Trùng bỗng nhiên ý thức được hoàn cảnh của mình, lập tức tắt ngay mode hoa si, vô cùng hoảng sợ trở mình một cái đứng lên.

Bốn chân chạm đất cảm giác vô cùng quái dị.

Nhưng càng quái dị hơn là cảm giác trứng trứng giữa hai chân trống trơn đang bị gió thổi...

Việc cấp bách bây giờ là thông báo cho nam thần biết mình thực ra là hàng xóm đối diện nhà hần.

Mặt chó của Tô Trùng lập tức trở nên nghiêm nghị.

Mặc dù mình bây giờ không thể nói chuyện, nhưng chỉ cần có giấy bút là có thể miễn cưỡng viết chữ...

Trong lúc Tô Trùng vẫn còn đang suy tư, cách đó không xa đột nhiên truyền đến tiếng chó sủa cùng tiếng chạy bộ hỗn độn.

Tô Trùng vừa ngẩng đầu chó lên, lập tức phát hiện một đám Teddy mỗi con một màu lông đang hùng hổ chạy từ phòng khách vào phòng ngủ.

Mà điều đáng sợ chính là, Tô Trùng phát hiện cậu có thể nghe hiểu được tiếng sủa của chúng nó...

Teddy lông đen cầm đầu đang khàn giọng rống lên: “Các huynh đệ xông lên! Rape nó!” Chó Teddy:

Đây cũng là màu lông của bạn Tô Trùng luôn nha:)) có ai để ý hai bạn trong này cũng là Lâm tiểu công và Tô tiểu thụ không:>

2. Chương 2: Lâm Húc Xoa Nhẹ Đầu Chó Của Tô Trùng Một Cái

Edit: Egao

03

Tô Trùng sợ đến mức bàng quang căng thẳng, suýt chút nữa tè ướt người Lâm Húc.

Dù sao cái danh hiệu ngày X đêm O của loài Teddy cậu cũng đã từng nghe qua.

“Gâu gâu gâu!”

Không cần a a a!

Tô Trùng rống đến khàn cả giọng, liều mạng chui vào lồng ngực Lâm Húc.

“Đi chơi cùng chúng nó đi!” Nhưng Lâm Húc hoàn toàn không ‘get’* được ý của Tô Trùng, không những thế còn nổi giảo cho giặc, đặt Tô Trùng vào giữa một đồng cỏ. (**get: đây là từ trong văn bản gốc của tác giả, tớ không dịch hay chỉnh sửa gì*)

Tô Trùng trước đây đã từng đếm, nhà nam thần nuôi sáu con Teddy, là Teddy thần kinh*. (**nguyên văn là ‘cuồng ma’*)

Trừ đi chính mình, còn năm con.

Tô Trùng vừa được đặt xuống đất, năm con Teddy khác không thể chờ được lập tức cưỡi lên người Tô Trùng...

Tô Trùng hoàn toàn đánh mất lý trí, tuyệt vọng rống lên: “Gâu gâu gâu!?”

Anh đã đưa lão bà tương lai của mình vào miệng cạp rồi đó anh biết không!?

Nhưng mười giây đồng hồ sau, Tô Trùng phát hiện...

Năm con Teddy, toàn bộ đều là thái giám.

Tuy rằng vẫn còn bản tính của Teddy, thích cưỡi trên thứ khác cạp tới cạp lui, thế nhưng sự thật vẫn cứ là thái giám...

Tô Trùng nửa vui mừng nửa hoảng sợ thở ra một hơi.

Hoảng sợ là bởi vì, hiển nhiên cậu cũng sắp biến thành thái giám!

Không không không... Nhất định chỉ là tạm thời biến thành cậu, biết đâu ngủ thêm một giấc lại có thể biến trở về.

Tô Trùng tỉnh táo an ủi mình, bị năm con cậu thái giám vây quanh lại khiến mặt cậu bắt đầu đen sì.

“Dựa vào đâu chỉ có mình nó không bị thiến?”

“Nó cũng sắp rồi, nó nhỏ hơn bọn mình.”

“Sách, đồ không XO được!”

“Cứ như con gái!” *(câu này với câu trên có chứa tiếng lóng trên mạng TQ, em dịch same same thôi nha ;___:)*

Một nhóm cậu thái giám châu đầu ghé tai, năm cặp đũa đen tíc giận trợn mắt nhìn Tô Trùng.

Hóa ra là đồ kị...

Đồ kị trần trụi.

Tô Trùng nghĩ thầm.

Lúc này Lâm Húc đã mặc quần áo tử tế bước xuống giường, lấy ra một túi thức ăn cho chó, đổ ào ào vào bồn thức ăn của chó.

Năm con Teddy khác lập tức mừng như điên đâm đầu vào bồn thức ăn.

Tô Trùng vẻ mặt mê mang đứng nguyên tại chỗ.

“Mày cũng đi ăn đi.” Lâm Húc vỗ vỗ đầu chó của Tô Trùng.

“Gâu...”

Tui mới không thèm ăn thức ăn cho chó...

Tô Trùng không những không bước lên, trái lại còn lùi hai bước.

“Đi nhanh.” Lâm Húc uy nghiêm nói.

Tô Trùng nhanh chóng quay đầu chó vọt đi, chạy khắp nơi tìm thứ gì đó có thể viết chữ.

04

Đầu tiên cần dùng miệng ngậm bút viết.

Tô Trùng chạy ở phía trước, Lâm Húc vẽ mặt nghi hoặc đi theo phía sau — con chó này ngày hôm nay hình như không bình thường.

Lúc đi ngang qua bàn trà trong phòng khách, Tô Trùng vui mừng phát hiện trên bàn có sẵn một quyển sổ ghi chép loại nhỏ và một cây bút, bên cạnh còn đặt một cái ghế.

Tô Trùng vung về nhảy lên ghế, hai chân trước bám vào mép bàn, ngậm lấy bút bi, định viết chữ lên giấy.

Thế nhưng...

Cậu đánh giá thấp độ khó khi dùng miệng viết chữ,

Không chỉ không nắm giữ được phương hướng, hơn nữa còn lạch tạch một tiếng, nhỏ xuống một bãi nước dãi to đùng.

Nước dãi còn thấm ướt hết chữ Lâm Húc viết từ trước...

Thật đúng là hồng bét.

Lâm Húc không thể nhịn được nữa, ôm Tô trùng đặt xuống dưới đất, lấy lại bút trong miệng cậu, đồng thời khép lại quyển sổ nhỏ, đặt bút lên tầng cao của giá sách, giọng nói không vui: “Đừng nghịch nữa!”

Không chỉ bị biến thành cẩu không lí do, lại còn bị nam thần mình vẫn luôn thầm mến mắng, Tô Trùng bụng đầy oan ức.

Oan ức đến mức mau nước mắt.

Tô Trùng nước mắt lưng tròng nhìn Lâm Húc một lát, trong đầu lại lóe lên một ý nghĩ như điện quang hỏa thạch: tuy rằng dùng miệng ngậm bút viết chữ không dễ như trong tưởng tượng, thế nhưng dùng móng vuốt nhúng nước viết lên sàn nhà khẳng định có thể thành công!

Vì vậy Tô Trùng lần thứ hai quay đầu bỏ chạy.

Muốn tìm nước, hiển nhiên nên đến phòng rửa tay.

Lâm Húc trở mắt nhìn Teddy nho nhỏ mình gần đây vẫn ôm ngủ cùng một ổ chăn, đột nhiên lao nhanh vào wc, duỗi ra móng vuốt hướng về phía trong bồn cầu, chấm một cái...

Tô Trùng còn chưa kịp dùng móng vuốt ướt viết chữ lên đất đã bị Lâm Húc bẻ lên ném vào trong bồn tắm.

Nước ấm ào ào đổ xuống.

“Thật bẩn.” Lâm Húc vẽ mặt ghét bỏ rửa móng vuốt cho Tô Trùng, tiện thể tắm rửa sạch sẽ cho cậu, một mặt xoa sữa tắm thú cưng cho Tô Trùng, mặt khác nghiêm khắc răn dạy: “Không được cho móng vuốt vào bồn cầu, nhớ chưa?”

Sau đó trước sau trong ngoài của Tô Trùng đều bị nam thần sờ soạng một lần.

“Ô gâu...”

Rất dễ chịu... (*định dịch là ‘phê quá’...*)

Tô Trùng bị nam thần sờ đến thần hồn điên đảo, trên mặt chó nổi lên vẻ thỏa mãn. =))))

Tắm xong, Tô Trùng được Lâm Húc dùng khăn bao lấy xoa xoa, xoa xong lại dùng máy sấy tóc hong khô lông.

Trong quá trình sấy lông Tô Trùng biểu hiện rất bình tĩnh.

Hoàn toàn không giống những con chó khác thường chống cự máy sấy tóc.

“Sao hôm nay ngoan vậy?” Lâm Tiêu xoa nhẹ một cái lên đầu chó của Tô Trùng, sau đó không hề báo trước hôn một cái lên cái gáy lông xù của Tô Trùng.

“...” Tô Trùng lập tức xụi lơ trong ngực nam thần.

Trời oiiii nam thần hôn tui a a a!!!

3. Chương 3: Lưu Lạc Tới Mức Phải Tranh Sủng Cùng Với Chó...

Edit: Egao

05

... hiện tại cũng không phải lúc thích hợp để hoa si.

Tô Trùng kích động một lát, phục hồi lại tinh thần, hai hạt đậu đen tròn tròn tràn ngập nghiêm nghị.

Có một việc Tô Trùng vẫn chưa xác định được, đó là thân thể của mình bây giờ đang ở trạng thái nào.

Khả năng thứ nhất, mình và con Teddy này trao đổi linh hồn...

Việc này rất đáng sợ đấy có biết không!

Tô Trùng tưởng tượng dáng vẻ thân thể bị Teddy chiếm lĩnh giờ phút này đang ở trong phòng ngày X trên sàn đêm O với hệ thống sưởi ấm, XX giường OO tường XO với tủ lạnh...

Khả năng thứ hai chính là thân thể mình đang ở trạng thái xuất khiếu*, nếu vậy không chừng thân thể kia vẫn còn đang duy trì tư thế nằm nhoài trên bàn để vi tính, chỉ có điều đã biến thành người thực vật. *(xuất khiếu: linh hồn thoát ra khỏi thân thể)*

...chờ đã, cái gì mà “chỉ có điều”!

Tô Trùng không khỏi tưởng tượng thêm một chút cảnh tượng nằm nhoài bên máy vi tính hôn mê bất tỉnh, chết tươi vì đói, nửa tháng sau nam thần ngửi thấy mùi hôi truyền đến từ nhà hàng xóm phía đối diện như thế nào, về mặt ghét bỏ gọi điện báo cảnh sát ra làm sao, cuối cùng bằng cách nào nhìn thi thể Tô Trùng mặc quần sịp hồng phấn in hình dâu tây có con ruồi bay xung quanh bị chú cảnh sát vận chuyển đi, còn chính mình lại biến thành cầu thái giám...

Không sai, tiểu Tô Trùng nào to trong nháy mắt đã đem chuyện nửa tháng sau tưởng tượng xong hết, đồng thời thành công tự dọa mình.

Trên mặt chó lộ ra vẻ thiên biến vạn hóa, vô cùng đặc sắc.

“Tô Trùng.” Lâm Húc vỗ vỗ đầu chó của Tô Trùng, thân thiết hỏi: “Mày hôm nay có chỗ nào không khỏe sao?”

Tô Trùng:???

Ngoạ tào tui cái gì cũng chưa kịp làm Lâm Húc đã nhìn thấu thân phận của tui rồi!?

Mẹ nó, không hổ là nam thần của tui! Sức quan sát nhạy bén tới mức này, quả thực chính là Holmes thời hiện đại biết không!

“Từ sau khi tỉnh dậy vẫn là lạ, vừa nãy còn không chịu ăn thức ăn cho chó...” Lâm Húc vươn tay xoa xoa bụng chó của Tô Trùng, tự nhủ: “Là do bụng khó chịu? Hay bị cảm lạnh rồi?”

Tô Trùng:...

Chờ chút, nam thần hình như vẫn là đáng vẻ nói chuyện với chó.

Chẳng lẽ...

“Tô Trùng ngoan, chủ nhân dứt cho mày ăn.” Lâm Húc ôm Tô Trùng đến bên bồn thức ăn, dịu dàng vuốt ve đầu chó của cậu, cầm lên một viên thức ăn cho chó đưa đến bên mép Tô Trùng.

Tô Trùng: “Gâu!”

Trời cao đất rộng a a a nam thần lấy tên tui đặt tên cho chó a a a!!!

Cậu con mẹ nó cảm thấy thật bối rối!

06

Tô Trùng chán kinh đến mức đầu óc trống rỗng, tựa như mộng du há miệng ăn thức ăn cho chó.

Lại còn ăn rất ngon.

Có thể là do hiện tại cậu đang dùng đầu lưỡi của Teddy để thưởng thức mùi vị, nên đại khái là cảm thụ so với khi làm người không giống nhau.

Tâm tình Tô Trùng phức tạp đến không cách nào miêu tả.

Cậu nhớ trước đây mình chưa bao giờ trêu chọc làm nam thần phát hỏa, trong số lần tiếp xúc không tính là nhiều kia vẫn luôn tỏ ra cẩn thận lễ phép, cũng không đến mức làm nam thần chán ghét mình...

Như vậy đặt tên mình cho chó...

Tô Trùng trầm mặc một hồi, đột nhiên gào lên như điên: “Gâu gâu gâu gâu gâu!!!”

Nam thần sẽ không phải đang thăm mền tui đấy chứ a a a a!

Tuy về mặt tình cảm vẫn không thể tin được, thế nhưng Tô Trùng đã bị khả năng này làm cho mê muội rồi! Việc cấp bách bây giờ là phải lập tức làm sáng tỏ thân phận sau đó cùng nam thần HE!

“Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì...” Lâm Húc bị Tô Trùng đột nhiên gào lên làm cho sợ hết hồn, hấn suy nghĩ một chút, đặt Tô Trùng xuống đất, vào phòng ngủ, ngồi bên cạnh bàn mở máy vi tính ra, ở khung tìm kiếm nhập vào hàng chữ “Teddy đột nhiên trở nên táo bạo phải làm sao bây giờ”...

Đây là một cơ hội tốt để viết chữ.

Tô Trùng cúi đầu nhìn xuống, phát hiện trước mặt mình đặt một bát uống nước dành cho cún con, bên trong còn non nửa bát nước.

Tô Trùng ở trong lòng cười lớn vài tiếng, dùng chân phải nhúng nước, ba chân khác cũng chấm, nhanh chóng viết hai chữ “Tô Trùng” thật lớn lên sàn nhà, sau đó vọt vào phòng ngủ cắn cắn ống quần Lâm Húc, kéo hấn về phía có chữ trên sàn.

“Đừng nghịch đừng nghịch... Xùy.” Lâm Húc bất đắc dĩ đứng dậy, đi theo sau Tô Trùng, lẩm bẩm: “Sao trên sàn toàn là nước...”

Tô Trùng dương dương tự đắc: “Gâu!”

Anh mau nhìn đi!

Thế nhưng...

Ngay trong tình thế ngàn cân treo sợi tóc...

Năm con Teddy đột nhiên lấy tốc độ tia chớp gào thét trượt qua chữ viết trên sàn nhà.

Tô Trùng:!!!

Lâm Húc hơi phát điên, quay đầu vào phòng ngủ lấy ra máy lau nhà tự động, bật công tắc đặt xuống đất.

Năm con Teddy đứng một bên dương dương tự đắc nhìn Tô Trùng.

“Nó vừa nãy làm gì trên sàn nhà thế?”

“Ai biết, khẳng định lại đang lấy lòng chủ nhân.”

“Sách, từ khi nó đến chủ nhân không còn ôm bọn mình ngủ.”

“Như con gái!”

“XX nó!”

Tô Trùng trợn mắt há miệng:...

Cậu con mẹ nó sao lại cảm thấy có một luồng khí tức cung đấu thế này, là lỗi giác sao?

“Tô Trùng ngoan, đừng nghịch ngợm.” Lâm Húc ngồi xổm xuống, ôn nhu xoa xoa đầu chó của Tô Trùng. (*Egao: iem cũng muốn ;A;*)

Năm con Teddy thấy thế cũng xông tới cầu xoa đầu.

Lâm Húc cười cười lần lượt xoa đầu từng con.

Năm con Teddy còn rất có tâm cơ ủn Tô Trùng qua một bên.

Tô Trùng nhất thời cảm thấy thê lương, phảng phất như già đi vài tuổi:...

Cậu không ngờ được bản thân lúc sinh thời* lại sẽ lưu lạc đến mức phải đi tranh sủng cùng với chó... (**lúc sinh thời: lúc còn sống*)

4. Chương 4: Bằng Không Nhân Cơ Hội Đây Chiếm Tiện Nghi!

Edit: Egao

Động viên xong một đám Teddy, Lâm Húc ôm Tô Trùng vào trong ngực, quay trở lại ngồi trước máy vi tính chăm chú lướt web.

“Quả nhiên là phát tình.” Lâm Húc khẽ lẩm bẩm trong miệng, đóng lại mấy diễn đàn về thú cưng, gầy gầy JJ cầu của Tô Trùng: “Xin lỗi nha bảo bối, chắc vẫn phải đi triệt sản rồi.”

Tô Trùng bỗng nhiên cảm thấy đau “bi”.

Cung hình*, đây tuyệt đối là cung hình! Cái bộ dáng ung dung vui vẻ kia của anh là sao hả! (**cung hình: hoạn, thiến – một nhục hình thời xưa*)

Làm ơn tỏ ra thương cảm tui một chút được không!

...bất quá trước mặt chính là máy tính nha, gõ chữ lên máy vi tính cũng là một cách hay.

Tô Trùng đã rút được kinh nghiệm, không dám tự tiện cướp bàn phím, vì bây giờ cho dù có xông lên gõ chữ cũng sẽ bị Lâm Húc ngăn lại, phải đợi đến lúc Lâm Húc không có trong phòng lén lút mở máy vi tính lên gõ chữ, ừm, kế hoạch này rất đáng tin cậy, tính cho đến thời điểm này...

Tô Trùng ra vẻ ngoan ngoãn dựa sát vào lồng ngực Lâm Húc, vuốt chó thỉnh thoảng lại sờ sờ hai cái lên đùi Lâm Húc, thậm chí còn mặt đỏ tim đập ần ần lên cái “ấy ấy” của nam thần.

A hi hi hi hi xấu hổ ghê! Tô Trùng cúi đầu, dùng hai móng vuốt che lên cái mặt chó toàn lông là lông.

“Ngoan, không được động vào đó.” Lâm Húc ôm Tô Trùng nâng lên phía trên.

Tô Trùng vò đã mở lại sứ hiện tại đã tiến vào si hán mode kiên quyết không rời bỏ trận địa, duỗi móng vuốt sờ soạng phía dưới của nam thần...

Ồi chào, ai, a hi hi hi tiểu Lâm Húc* nè! Tô Trùng vừa then thùng vừa hưng phấn, rên ư ử dùng sức chui vào lồng ngực Lâm Húc. (**tiểu Lâm Húc: à thì mà là cái ấy ấy của Lâm tiểu công đó:-*”)

Lâm Húc buồn cười lắc đầu một cái, dùng tay đè lại Tô Trùng đang làm mưa làm gió trên người mình, tay kia đăng nhập một trang web văn học dành cho nữ giới.

Đây cũng chính là trang web Tô Trùng kí hợp đồng văn học, cậu ở đây cũng được xem là một tiểu thần*. (*ý chỉ Tô Trùng cũng khá nổi tiếng trên website nhưng chưa đến mức đại thần, nên được gọi là tiểu thần*)

Hơn nữa, tiểu thuyết mới nhất của Tô Trùng là một quyển đam mỹ đô thị...

Thụ là một nhà văn manh manh mềm mềm*, công là giám đốc ngân hàng, họ Lâm, cao 1m85, đẹp trai, lạnh lùng, thích nuôi Teddy. (*manh manh mềm mềm: mềm mại đáng yêu*)

Không sai, quyển tiểu thuyết này chính là sản phẩm khi Tô Trùng ý dâm! Hình tượng của công được xây dựng hoàn toàn theo nguyên mẫu Lâm Húc!

Tô Trùng ngơ ngẩn mở to hai mắt chó nhìn Lâm Húc đăng nhập, click vào tiểu thuyết của cậu, quen của quen nỏ bấm mua V*. (*V = vip, một hình thức nạp tiền thật vào web văn học để mua truyện và nâng quyền hạn lên người dùng vip, được hưởng một số chế độ riêng của web văn học đó*)

Trước mắt chính là chương mới Tô Trùng liều mạng viết đến tận ba giờ sáng...

Lâm Húc nhanh chóng đọc xong chương mới nhất, lộ ra một nụ cười sâu xa, sau đó ném một quả ngư lôi thật to*, để lại bình luận: “Tác giả viết hay lắm! Cầu chương mới!” (*ném ngư lôi: một hình thức tặng điểm cho tác giả trên các web văn học TQ, ở web Tấn Giang 1 ngư lôi tương đương với 10000 điểm, điểm Tấn Giang từ tiền thật nạp vào, thông thường tác giả sẽ được nhận 50% số tiền tương ứng với điểm này.*)

Tô Trùng suýt ngất, bởi vì ID này của nam thần cậu cũng biết, đó là fan thiên sứ trung thành của cậu, ngay từ những chương đầu đã đến tung hoa, phiếu Bá Vương* đập nhiều đến mức Tô Trùng hận không thể quỳ xuống gọi đối phương một tiếng ba ba... Mà Tô Trùng ngay từ đầu cũng vô cùng cảm kích reply tiểu thiên sứ này, bắt quá về sau nhân khí ngày càng cao, bình luận ngày càng nhiều, nhu cầu ra chương mới cũng gấp gáp hơn, Tô Trùng thực sự không có thời gian chú ý, dần dần biến thành lâu ngày mới reply một cái. (*phiếu Bá Vương: hệ thống dùng để duy trì và cổ vũ cho tác giả và tác phẩm đã ký hợp đồng với Tấn Giang, thực hiện thông qua bỏ phiếu. Độc giả bỏ phiếu để ủng hộ cho tác giả và tác phẩm mình yêu thích, tất cả các kiểu phiếu được gọi chung là phiếu Bá vương. Tiền lời thu được từ phiếu Bá vương cũng sẽ trở thành một bộ phận thu nhập của tác giả. – theo wordpress Một góc nhỏ của tôi.*)

Mà vị độc giả thiên sứ này, lại là Lâm Húc...

Lâm Húc mở ra các bình luận đã gửi của mình, kiểm tra một lượt, kết quả là không có cái nào được reply.

Lâm Húc thất vọng “sách” một tiếng.

Tô Trùng còn chưa kịp hồi phục lại từ trong khiếp sợ, Lâm Húc đã nhanh chóng đăng xuất, rồi đăng nhập lại một tài khoản khác tên “Tui là antifan tác giả có giỏi thì cắn đi”.

Tô Trùng:...

Tui là antifan tác giả có giỏi thì cắn đi: quá dễ quá dễ quá dễ! Dễ không đọc nổi!

Tô Trùng:!!!

Tui là antifan tác giả có giỏi thì cần đi: tác giả nghe tui góp ý nè, tác giả viết cũng quá kém rồi!

Tô Trùng:???

Lâm Húc phun xong, bình tĩnh mở ra bình luận của mình, đúng như dự đoán thu được một cái reply từ tác giả gửi vào hôm qua...

“Thích thì đọc, không thì lẩn!”

Lâm Húc cười “phốc” một tiếng, cả người run run rẩy rẩy như một tên M.

Tô Trùng:...

Mẹ kiếp gần đây có một tên ngu ngốc vẫn luôn nhảy nhót ở khu bình luận, lại là acc phụ của nam thần?

Trời cao đất rộng a a a nam thần lại là antifan của tui!!!

Sip hồng in hình dâu tây!

08

Lâm Húc vui vẻ dùng acc phụ nhảy nhót một lúc, sau đó lại đăng nhập acc chính ném mấy phiếu Bá Vương an ủi tâm hồn nhỏ bé của Tô Trùng.

Hơn thế nữa còn chạy đi bình luận ngay dưới acc phụ của mình: mi có bị bệnh không, không thích xem thì cút đi!

Tô Trùng:...

Cái tên tinh phân điên khùng nào đó cuối cùng cũng đứng lên vừa hát vừa vui vẻ đi pha cà phê rồi.

Hừ, lại còn là bài “Đại Vương gọi ta đi tuần núi“... (*bấm vào tên bài để biết nó là bài gì =))))*)

Tô Trùng:

Nghe được bài này, Tô Trùng không khỏi nghĩ đến chuyện của một tháng trước...

Sáng hôm đó Tô Trùng đang đứng dưới lầu đổ rác, đột nhiên nhìn thấy Lâm Húc mặc đồ thể thao đeo tai nghe, vừa bấm điện thoại vừa đi tới, nhìn qua giống như đang chọn bài hát.

Nhưng mà, thực ra chốt tai nghe của hắn không cắm vào điện thoại di động, tiếng nhạc phát ra từ loa ngoài rất lớn, nghe thử thì đại khái là một bản giao hưởng nào đó.

Ánh nắng buổi sớm tôn lên khuôn mặt đẹp trai trắng nõn.

Tô Trùng nuốt một ngụm nước bọt, lộ ra nụ cười xán lạn, nhân cơ hội chào hỏi nam thần hàng xóm: “Sớm a, anh đi chạy bộ à?”

Lâm Húc lạnh nhạt đáp: “Sớm.”

Tô Trùng: “Anh nghe gì thế?”

Lâm Húc lạnh nhạt nói: “Bản Symphony No. 10 của Shostakovich, do Herbert von Karajan chỉ huy.”

Tô Trùng bỗng dưng cảm thấy vô lực: “Vậy à.”

Chưa nghe bao giờ...

“Tôi khá thích phong cách chỉ huy của ông ấy.” Lâm Húc nở một nụ cười tao nhã: “Có khí chất đánh thép.” (*câu cuối em chém ==*)

Tô Trùng trong nội tâm là một mảnh mờ mịt: “...là vậy à.”

Tuy nghe không hiểu gì, nhưng dáng vẻ tinh tường của nam thần thật anh tuấn thật chói mắt a a a!

Tô Trùng ở trong lòng lén lút trồng thêm một cây si, tùy tiện hỏi: “Tai nghe của anh không có đeo...”

Lâm Húc kinh ngạc “ơ” một tiếng, sau đó nhanh chóng đeo tai nghe vào, gật đầu với Tô Trùng: “Cảm ơn.”

Sau đó liền chạy đi.

“Không có gì.” Sáng sớm đã gặp được nam thần, thậm chí còn nói chuyện được vài câu khiến Tô Trùng hạnh phúc như muốn bay lên, ánh mắt say sưa dừng lại trên bóng lưng đã đi xa của nam thần.

Nhưng mà...

Nhưng mà bây giờ...

Tiếng ca trong bếp đã biến thành “Uy phong đường đường” mất rồi. (*nhạc Vocaloid anh em a =))))*)

Gu nhạc của nam thần rõ ràng rất giống tui nha!

Tô Trùng đột nhiên phát hiện, thế giới này thật khó hiểu.

Bất quá, bây giờ cũng không phải lúc xoắn xuýt vấn đề này, Tô Trùng nhảy lên ghế xoay Lâm Húc vừa ngồi lúc nãy, dùng hai chân trước vụng về điều khiển máy vi tính.

Quá trình thực hiện mặc dù có chút gian nan, nhưng so với dùng miệng viết chữ đã tốt hơn nhiều rồi.

Tô Trùng cuối cùng cũng thuận lợi mở được Word, đồng thời trước khi Lâm Húc trở về phòng nhanh chóng gõ xuống vài chữ — “Tôi là hàng xóm của anh, Tô Trùng”.

Mấy chữ này vừa gõ xong, Lâm Húc liền bưng cốc cà phê bước tới.

“Lại nghịch máy vi tính rồi.” Lâm Húc một tay đặt cốc cà phê lên bàn máy vi tính, một tay túm gáy Tô Trùng: “Đúng không hả? Tô Trùng tiểu bảo bối.”

Tô Trùng bị túm gáy khó chịu kêu lên một tiếng, suýt nữa ngã tại chỗ.

“Gâu gâu!” Tô Trùng giơ móng vuốt chỉ về phía màn hình máy vi tính.

Lâm Húc lơ đãng liếc về phía màn hình một cái.

Tô Trùng:.....

Lâm Húc:.....

Trong phòng yên tĩnh đến quỷ dị.

Một lát sau, Lâm Húc tựa như vừa tỉnh mộng chớp mắt một cái, giọng điệu cứng ngắc không chút phập phồng: “Cậu là hàng xóm của tôi?”

Tô Trùng điên cuồng gật đầu chó.

Lâm Húc trấn định: “Cậu nghe hiểu lời tôi nói?”

Tô Trùng tiếp tục điên cuồng gật đầu chó.

Lâm Húc cau mày: “Chuyện gì đã xảy ra? Cậu làm sao lại biến thành chó của tôi? Là bám thân?”

Tô Trùng tiếp tục gật đầu.

Khóe miệng Lâm Húc khẽ co rút một chút, nói: “Bắt đầu từ khi nào?”

Tô Trùng thả người nhảy xuống ghế xoay, dùng móng vuốt chậm rì rì gõ chữ: “Sáng sớm hôm nay, tôi cũng không biết tại sao.”

Lâm Húc nhàn nhạt ồ một tiếng.

Tô Trùng nhìn biểu hiện bình tĩnh của nam thần, tỏ ra kinh ngạc...

Coi như có thể lập tức tiếp nhận chuyện người biến thành chó đi, thế nhưng cái dáng vẻ ngu xuẩn vừa nãy của anh cũng đã bị tui nhìn thấy, nam thần sao anh vẫn còn có thể bình tĩnh như vậy!?

“Chờ tôi một lát.” Lâm Húc mặt không cảm xúc, lạnh tanh như tấm thép, chạy ra khỏi phòng ngủ, còn tiện tay đóng cửa lại.

Nửa phút sau Tô Trùng nghe thất tiếng kêu thảm thiết từ dưới lầu truyền tới...

“A a a a a a a a tôi là đồ ngu a a a a a!”

Mặc dù có chút biến âm, nhưng đây nhất định là giọng của nam thần không sai...

Tô Trùng vô cùng lý giải loại tâm tình này.

Thực ra bản thân mình lúc nãy cũng cao hứng hò hét y như vậy, chỉ có điều tất cả đều biến thành gâu gâu gâu.

Nửa phút nữa trôi qua, Lâm Húc một lần nữa xuất hiện trước mặt Tô Trùng, ngoại trừ tốc độ hô hấp hơi nhanh một chút, nhìn qua cũng không có chỗ nào khác biệt, từ đầu đến chân một bộ bình tĩnh trầm ổn.

“Ý thức của cậu đã ở trong con chó này, vậy thân thể gốc của cậu ở đâu?” Lâm Húc hỏi.

Tuy Tô Trùng vẫn còn một đồng sự tình muốn hỏi, thế nhưng điều Lâm Húc vừa hỏi mới là quan trọng nhất, Tô Trùng tiếp tục gõ chữ trên máy vi tính: “Ồ nhà tôi, có lẽ đang trong trạng thái hôn mê, xin anh mang tôi đi xem, trong hộp cứu hỏa cạnh cửa ra vào có chìa khóa dự phòng.”

“Được rồi.” Lâm Húc vươn tay định ôm Tô Trùng, nhưng bàn tay đến nửa đường lại rút trở về.

Hai người không hẹn mà cùng nghĩ về một màn Lâm Húc gầy JJ của Tô Trùng lúc này.

Tô Trùng:.....

Lâm Húc:.....

“Đi theo tôi.” Lâm Húc cứng đờ xoay người rời đi, Tô Trùng thao túng bốn cái chân nhỏ, vui vẻ theo sát phía sau Lâm Húc.

Lâm Húc tới trước nắp kính hộp cứu hỏa, mở cửa kính sờ soạng bên trong một phen, quả nhiên tìm được chìa khóa dự phòng nhà Tô Trùng.

Ngay tại thời điểm Lâm Húc tra chìa vào ổ khóa, Tô Trùng đột nhiên gâu gâu sủa ầm ĩ!

“Gâu gâu gâu gâu gâu —!”

A a a a tui vừa mới nhớ ra thân thể của tui giờ chỉ mặc một cái quần sịp!

Lại còn là sịp hồng phấn in hình dâu tây!

5. Chương 5: Đã Biến Thành Chó Rồi Vẫn Quyết Tâm Ra Chương Mới

Edit: Egao

“Cậu làm sao thế?” Lâm Húc khó hiểu nhìn về phía Tô Trùng.

Tô Trùng khấn trương đến mức xoay vòng vòng, bị nam thần nhìn thấy mình mặc sịp dâu tây thật sự rất xấu hổ.

Lâm Húc trầm mặc một lát, khoe miệng hơi nhú, hỏi: “Chẳng lẽ thân thể hiện tại của cậu...không tiện để tôi nhìn thấy?”

Tô Trùng bị phần gật đầu: “U gâu!”

“Ha.” Lâm Húc nhẩn nhện cười khẽ một tiếng, lập tức bày ra khuôn mặt chính trực động viên: “Không sao cả, cứ người quan trọng hơn, tôi sẽ coi như mình chưa nhìn thấy gì.”

Tô Trùng: ...

Nếu như ngày từ đầu anh không cười một tiếng rồi mới nói tui chắc chắn sẽ tin anh!

Cơ mà giờ phút này đã không còn thứ gì trên thế giới có thể ngăn cản Lâm Húc mở cửa được nữa rồi...

Huống hồ, nói đi nói lại, không vào cũng không được.

Lâm Húc nhanh chóng mở cửa đi vào.

Điều duy nhất đáng mừng là Tô Trùng rất thích sạch sẽ, nhà cửa được thu dọn vô cùng ngăn nắp.

“Thân thể của cậu ở đâu?” Lâm Húc hỏi.

Tô Trùng ủ rũ cúi đầu, không lên tiếng.

Lâm Húc không thể làm gì hơn là tự mình đi tìm, nhà không lớn, Lâm Húc rất nhanh sẽ phát hiện thân thể của Tô Trùng nằm nhoài trên mặt bàn đặt máy vi tính không nhúc nhích.

Đúng như dự đoán, trần trùng trục.

Vì đa số thời gian đều ở nhà viết lách, da Tô Trùng cực kỳ trắng, trên cơ thể còn sót lại mấy phần gầy gò của tuổi thiếu niên, cái cổ cùng sống lưng nối tiếp nhau tạo thành một đường cong duyên dáng, lồng ngực đơn bạc hơi phập phồng, hai chân cân đối trắng nõn đang mở ra, dưới mắt cá chân mảnh khảnh xỏ một đôi dép lê hình gấu nhỏ, mà móng đặt trên ghế... đang mặc cái quần sịp màu phấn hồng in hình dâu tây...

Mông tròn vo, dô dô toàn thịt, xem ra rất ngon miệng...

“Gâu gâu gâu! Gâu gâu gâu!” Tô Trùng la hét, điên cuồng chạy vòng quanh hai chân Lâm Húc, nỗ lực hấp dẫn sự chú ý của Lâm Húc!

Ngượng quá! Ngượng quá đi! Đời này khoảnh khắc ngượng nhất... chắc chỉ có lúc này thôi!

Nhưng Lâm Húc vẫn nhìn thân thể Tô Trùng chằm chằm không chớp mắt, cứ như không nhìn thấy thứ đang nghịch dưới chân.

Ánh mắt như cơ tị khát*. (*như cơ tị khát: như đói như khát*)

Tô Trùng kịch liệt kháng nghị: “Ô— gâu gâu gâu!”

Đừng có quên anh tới đây để làm gì!

“Đừng để ý.” Lâm Húc ho nhẹ một tiếng, nghiêm túc nói: “Đều là đàn ông, nhìn một cái cũng không mất miếng thịt nào.”

Tô Trùng thở hổn hển:...

Nhưng tui lại có cảm giác mông mình đã bị anh nhìn đến mức thiếu mấy khối thịt rồi nha!

Lâm Húc đến bên cạnh thân thể của Tô Trùng, áp sát vào kiểm tra một chút, giọng điệu chắc chắn: “Trông giống như đang ngủ.”

Không chết là tốt rồi! Tô Trùng thở phào nhẹ nhõm.

Đúng lúc này, Lâm Húc cười khẽ một tiếng.

Tô Trùng:...

Anh cười cái rắm ấy!

Ở nhà một mình còn không được phép sống thật với bản thân à!?

“Mặc kệ thế nào, đầu tiên nên chuyển thân thể của cậu đến nhà tôi đi.” Lâm Húc thành khẩn nói: “Trước khi cậu biến trở lại tôi có thể chăm sóc cậu.”

Tô Trùng khẽ gâu một tiếng, lắc lắc đuôi bày tỏ đồng ý.

Bước đầu chắc cũng chỉ có thể làm như vậy.

Biết đâu ở gần thân thể thực lại có thể nhanh chóng biến trở lại thì sao!

Lâm Húc lại nhìn Tô Trùng đang nằm nhoài trên bàn vi tính hôn mê bất tỉnh một phen.

Nửa bên mặt đều bị hằn vết bàn phím... phối hợp cùng với sịp hồng phấn in hình dâu tây.

Tô Trùng thật sự không dám nhìn thân thể của mình, chỉ muốn khóc chạy đi nhảy lầu ngay lập tức.

Lâm Húc nhin cười bé thân thể của Tô Trùng lên, lúc đi ngang qua phòng ngủ còn tiện tay cầm một tấm chăn mỏng bao lại thân thể trần như nhộng, nhanh chân bước ra cửa.

11

Lâm Húc ôm Tô Trùng về nhà, đặt lên giường ngủ trong phòng mình.

“Thân thể của cậu có sợ nóng không?” Lâm Húc lẩm bẩm một câu, hất tấm chăn mỏng che kín thân thể Tô Trùng ra.

Tô Trùng:...

Phải biết rằng đàn ông khi nằm giữa sẽ có một bộ phận vi diệu nào đó nhô ra...

Lâm Húc đứng thẳng tắp ở bên giường vuốt lại drap, nhìn chằm chằm bộ phận vi diệu đang nhô ra kia, hai chân cứ như sinh ra đã mọc ở trên đất!

“Gâu gâu gâu gâu!” Tô Trùng điên cuồng la hét, hận không thể xông tới cắn Lâm Húc một cái.

“Ồ, có con muỗi!” Lâm Húc vẽ mặt thiên chân vô tà, vươn tay đặt lên bộ phận vi diệu kia bóp một cái.

Tô Trùng:...

Chỗ đó thật sự có muỗi à! Nhìn vào mắt tui nè anh thấy con mắt nào của tui nói nơi đó có muỗi hả hả hả!

Lâm Húc bình tĩnh mở tay ra nhìn một chút, giả vờ giả vịt nói: “A, chết rồi.”

Tô Trùng điên cuồng kháng nghị: “Gâu gâu gâu!”

Không có con muỗi nào chết ở đây đâu chỉ có hình tượng nam thần cao to anh tuấn của anh chết đi thôi có biết không! Mau lấy chăn che đi cho tui tên lưu manh khốn khiếp nhà anh!

Lâm Húc không kìm được cười một tiếng, cũng sợ thân thể Tô Trùng cảm lạnh thật, lập tức lấy chăn che lên.

Hắn suy tư một lát, nghiêm túc hỏi: “Tôi đưa thân thể cậu đến bệnh viện kiểm tra được không?”

Tô Trùng lắc đầu: “Gâu gâu gâu!”

Đến bệnh viện cũng không ổn.

Bác sĩ ngài xem linh hồn của người này chạy đến thân thể một con chó ngài có thể hay không làm giải phẫu lôi trở về?

...sẽ bị mang đến khoa tâm thần mất!

Mà biết đâu tối nay ngủ một giấc lúc dậy đã trở về rồi thì sao, Tô Trùng lác quan nghĩ.

“Thế nhưng...” Lâm Húc nhú mày.

Tô Trùng không còn cách nào khác đành phải nhảy lên ghế xoay, chậm rì rì gõ chữ lên máy tính, nói suy nghĩ của mình một cách đơn giản.

Lâm Húc do dự nói: “Cũng đúng... không ngoại trừ có khả năng đột nhiên biến trở lại.”

Tô Trùng dùng sức gật đầu.

Lâm Húc suy nghĩ một lát, kết luận: “Như vậy cứ ở nhà tôi quan sát một ngày đi, nếu sau một ngày vẫn không biến trở lại chúng ta đi bệnh viện khám một chút, dù sao thân thể cậu bây giờ không thể ăn cơm uống nước, không thể để ngủ mãi như vậy được.”

Tô Trùng thở dài, gõ một chữ “Ừ”, ngay sau đó lại gõ tiếp: “Cảm ơn anh.”

Lâm Húc giương cao lông mày: “Không có gì, việc phải làm thôi.”

Tô Trùng lại gõ: “Phiền anh đến nhà tôi lấy máy tính giùm được không?”

Tui còn muốn lấy thưởng chuyên cần của tháng nữa...

Đã biến thành chó rồi vẫn quyết tâm ra chương mới...

Làm nhà văn trên mạng thật không dễ! không dễ một chút nào biết không!

6. Chương 6: Có Tiểu Thuyết Đam Mỹ Nào Miêu Tả Cảnh Tiểu Thụ Bài Tiết Không Hả!

Edit: Egao

12

Lâm Húc giúp Tô Trùng lấy máy tính quay trở lại.

Bàn nhà Lâm Húc khá lớn, dư sức đặt hai máy vi tính, Lâm Húc lại mang thêm một cái ghế tới cho Tô Trùng ngồi.

Tô Trùng bật máy vi tính của mình, mở file dàn ý và bản nháp, vùi đầu viết.

Tất cả vì thưởng chuyên cần!

Một con chó, ngồi trước máy vi tính viết tiểu thuyết.

Hình ảnh này vô cùng kích thích.

Nội tâm Tô Trùng bây giờ rất loạn, không chỉ bị biến thành chó vô cùng mất mặt trước mặt nam thần, hơn thế nữa tiểu thuyết đang viết chính là kết quả của việc ý dâm người đang ngồi bên cạnh mình, chỗ chết người nhất chính là đối phương còn đang theo dõi áng văn này...

May mà truyện này đã được lập dàn ý tỉ mỉ, mấy ngày trước còn viết thêm bản nháp của mấy chương, nếu không nhờ vậy khẳng định Tô Trùng ở trong trạng thái tinh thần này sẽ không viết nổi chữ nào.

Tô Trùng đầu óc mơ hồ dùng móng vuốt gỗ chữ, thỉnh thoảng lại lén lút xoay đầu qua một góc khác, liếc nhìn Lâm Húc cùng với màn hình trước mắt nam thần.

Lâm Húc đoan đoan chính chính ngồi trước máy vi tính, vẻ mặt nghiêm túc ngồi search “Người đột nhiên biến thành chó phải làm sao bây giờ”...

Sau khi đầu chó của Tô Trùng quay trở lại, Lâm Húc lại lén nhìn Tô Trùng.

Hai người đều có một bụng nghi vấn muốn hỏi đối phương, nhưng tình hình hiện tại cũng không thích hợp để bàn chuyện tình cảm, vì vậy cả hai ăn ý lựa chọn im lặng.

Nhưng bầu không khí hiểu ngầm rất nhanh đã bị phá.

Bởi vì Tô Trùng đang đứng ngồi không yên cọt cọt lui trên ghế.

...cậu muốn đi wc, đại tiện.

Lâm Húc nhìn cậu, hỏi: “Sao thế?”

Tô Trùng nhanh chóng lắc đầu một cái, nhảy từ trên ghế xuống.

Dùng trí tuệ nhân loại nhanh rất dễ dàng tìm được bồn vệ sinh cho chó, không nhất thiết phải nói ra...

Lén lút dùng bồn vệ sinh cho chó, Lâm Húc cũng sẽ không biết là mình dùng, dù sao trong nhà có tận sáu con chó.

Nhưng vì từ sáng đến giờ Lâm Húc cũng không có thời gian rảnh, bồn vệ sinh cho chó vẫn chưa được dọn, tình hình không lạc quan một chút nào, bồn rất bẩn.

Tô Trùng do dự không biết có nên tiếp tục đi vệ sinh hay không.

Dù sao cậu bây giờ đến dép cũng không xỏ...

Ngay lúc này, năm con Teddy chạy tới.

“Nó đang muốn đi vệ sinh à?”

“Tất nhiên rồi, chẳng nhẽ tới để XX.”

“Sách, nhìn bộ dạng có vẻ ngại bần, cũng phải thôi, còn muốn ngủ cùng một ổ chăn với chủ nhân vào buổi tối cơ mà, ha ha.”

“Như con gái!”

“Tiện nhân lập dị!”

Tô Trùng nhất thời có cảm giác của một tú nữ mới vào cung đã được quân vương sủng ái:...

Để chứng minh bản thân không phải là tiện nhân lập dị, Tô Trùng cẩn cẩn thận thận nhón đầu ngón chân bước tới, cong eo, bắt đầu dùng sức...

Nhưng đúng lúc này, Lâm Húc từ xa đi tới, vẻ mặt vi diệu nhìn Tô Trùng.

Tô Trùng:...

Không không không tui mới không cần bài tiết trước mặt nam thần ——!

13

Tô Trùng nội tâm sụp đổ thu hết lại.

Thứ gì đó nguyên bản sắp ra lập tức rút trở về, trong bụng lập tức sùng sục điên cuồng.

“...” Tô Trùng điều chỉnh mặt chó thành dáng vẻ như không có chuyện gì xảy ra, nỗ lực bước ra ngoài.

Nhưng Lâm Húc lại hỏi một câu giống như vạch áo cho người xem lưng: “Cậu muốn dùng bồn vệ sinh sao?”

Tô Trùng lắc đầu nguầy nguậy: “Gâu? Gâu!”

Anh đang nói gì thế? Tôi nghe không hiểu gì hết.

“Cậu không dùng vậy để tôi dọn.” Lâm Húc đeo găng tay, cúi người nhắc bồn vệ sinh cho chó lên: “Bẩn quá, sáng nay quên không dọn.”

Tô Trùng ra vẻ không để tâm hừ lạnh một tiếng, bày tỏ tui thật sự không có dùng.

Nhưng cơ vòng* cũng sắp nổ tung rồi! (*cơ vòng: cơ co dẫn ở hậu môn, bàng quang*)

Không được hoảng hốt, phải vận dụng trí tuệ của nhân loại...

Tô Trùng tỉnh táo tự an ủi mình, thừa dịp Lâm Húc đang cúi đầu dọn bồn vệ sinh, bốn cái chân ngắn chạy thẳng đến phòng vệ sinh, dùng móng vuốt cạy nắp lỗ thoát nước, đặt cái mông ngay trên lỗ một cách linh hoạt, cong eo lên, bắt đầu dùng sức...

Nhưng đúng lúc này, Lâm Húc đột nhiên bưng bồn vệ sinh cho chó đi tới, yên lặng nhìn Tô Trùng.

Tô Trùng:...

“Tôi mang cái này đến xối nước.” Lâm Húc chỉ chỉ bồn vệ sinh cho chó trong tay, giải thích.

Tô Trùng lần thứ hai sụp đổ thu hết lại.

Thứ gì đó bên trong tràng đạo đang điên cuồng phun trào đè lên cơ vòng, mỗi tế bào trong cơ thể đều đang khát vọng được —— bài tiết!

“Cậu...” Lâm Húc vừa mở miệng, Tô Trùng đã tựa như mũi tên rời dây cung lao như bay ra khỏi nhà vệ sinh.

Bất luận thế nào cũng không nên để nam thần nhìn thấy mình bài tiết có được không! Đùa nhau à, sao tiểu thụ lại có màn bài tiết! Tiểu thuyết đam mỹ nào sẽ miêu tả cảnh tiểu thụ bài tiết vậy! Hả?

Ra khỏi nhà vệ sinh, Tô Trùng chạy loạn quanh phòng, điên cuồng tìm một chỗ có thể thỏa thích... bài tiết.

Là người đều không thể nhịn được khát vọng mãnh liệt này, tất cả như lửa mạnh thiêu đốt thần trí của Tô Trùng, làm cậu không khỏi suy nghĩ phải nỗ lực phóng túng chính mình, mở rộng thân thể, tận tình...

Bài tiết...

Quá kinh khủng rồi...

Ngay khi Tô Trùng đang tuyệt vọng tới mức định giải quyết ngay tại chỗ, Lâm Húc đột nhiên bưng bồn vệ sinh cho chó đã được cọ rửa rực rỡ hân lên xuất hiện.

Lâm Húc đặt bồn vệ sinh cho chó ở góc tường, không hề liếc mắt nhìn Tô Trùng một cái, xoay người đi vào phòng ngủ, hơn nữa còn không quên đóng cửa lại...

Nam thần anh ấy...

Sợ tui cảm thấy mất mặt...

Tô Trùng nhất thời cảm thấy ấm lòng không để đâu cho hết, lệ nóng doanh tròng đi tới bồn vệ sinh đã cọ rửa sạch sẽ, ngay trước cái nhìn đố kị ngập trời của năm con Teddy, mang theo yêu thương vô hạn đối với nam thần, vui vẻ giải quyết vấn đề.

7. Chương 7: Rung Động Tâm Can

Edit: Egao

14

Tô Trùng ung dung bước đến cửa phòng ngủ, dự định tiếp tục sứ mệnh ra chương mới.

Nam thần đúng là người vừa ôn nhu lại thân sĩ... Tô Trùng nghĩ, mặc dù vẫn có chút xấu hổ, nhưng tâm hồn thiếu nữ vẫn liên tục bành trướng không thể không chế.

Đang nghĩ ngợi, trong phòng ngủ đột nhiên mơ hồ truyền ra tiếng cười điên cuồng.

Lâm Húc: “Ha ha ha ha ha ha ha ha!”

Tô Trùng:...

Ngoạ tào! Hàng này chạy đi nhanh như vậy hóa ra là để trốn về phòng cười à!

“Gâu gâu gâu!” Tô Trùng phẫn nộ kêu to, giơ móng vuốt cào cào cửa.

Tiếng cười trong phòng ngủ lập tức im bật.

Mở cửa, Lâm Húc mặt không đổi sắc đứng phía sau, gạt đầu với Tô Trùng một cái, sau đó quay trở lại ngồi trước máy vi tính, một mặt lướt web, mặt khác nghiêm túc hỏi: “Tình huống của cậu tôi đã tra internet, cũng không tìm được gì hữu dụng... Cậu có manh mối gì không?”

Tô Trùng:...

Anh không phải vừa cười rất vui vẻ à đồ khốn nạn!

Không cần giả bộ nữa đâu tui đã nhìn thấu bộ mặt thật của anh rồi!

Lâm Húc vẽ mặt đang hoàng quay đầu nhìn cậu: “Có không?”

Tô Trùng nghiêng hàm răng chó, lắc lắc đầu: “Gâu!”

Có cái mông!

“Gần đây cậu có làm chuyện gì đặc biệt không? Hay gặp phải người quái dị nào đó?”

Tô Trùng tiếp tục lắc đầu.

Lâm Húc lại hỏi: “Hoặc là...gặp chuyện gì có liên quan đến chó? Gần đây có tiếp xúc với chó không?”

Tô Trùng vẫn lắc đầu.

Bản thân cậu không nuôi chó, mấy ngày nay bận chạy bản thảo cũng không ra ngoài, chỉ trừ ngày hôm qua sau khi ăn tối có đến quảng trường phụ cận tản bộ tìm linh cảm, ngồi dần ở cạnh đài phun nước một lát, còn ném một đồng tiền xu còn sót lại dưới túi quần vào hồ nước, từ đầu tối cuối cũng không làm gì liên quan đến chó.

“Vậy cũng không tìm được manh mối rồi.” Lâm Húc phát sầu vò vò tóc.

“Ô...” Tô Trùng cũng cảm thấy một chút thất lạc, cậu lắc đầu, nhảy lên ghế dựa tiếp tục gõ chữ.

Viết tiểu thuyết chính là cách để Tô Trùng phát tiết những chuyện không vui, từ hồi trung học cơ sở cậu đã bắt đầu thích viết, cậu thích viết chuyện tình yêu ấm áp, mỗi khi đọc lại tác phẩm của mình tâm tình sẽ rất tốt, chuyện không vui cứ thế không cánh mà bay.

Lâm Húc mang theo nghi ngờ ngồi một bên.

Hắn đột nhiên ghé sát một chút, khóe mắt Tô Trùng thấy hắn bắt đầu lại gần liền giơ móng vuốt đóng bản nháp lại.

Không cho xem!

“Tô Trùng.” Lâm Húc thể nhưng lại chỉ vươn tay sờ sờ đầu Tô Trùng, ngữ khí rất ôn nhu, mang theo sức mạnh khiến người ta an tâm: “Đừng lo lắng, cậu nhất định có thể biến trở lại.”

Tô Trùng nhin không được lắc lắc cái đầu, nhẹ nhàng kêu một tiếng: “Gâu!”

Lâm Húc thở dài: “Huống hồ, coi như gặp phải tình huống xấu nhất, nếu cậu thật sự không thể biến trở về...”

Tô Trùng sốt ruột mở to cặp đũa đen nhìn hấn.

Lâm Húc nhấc Tô Trùng lên ôm vào trong ngực, dùng cằm cọ cọ lên lớp lông tơ trên đầu cậu: “Nếu như vậy, tôi sẽ chăm sóc em cả đời.”

Chóp mũi Tô Trùng kề sát ngực Lâm Húc, mơ màng hít vào mùi vị sạch sẽ như cỏ xanh sau cơn mưa trên người đối phương.

...tui đây mới không muốn bị anh chăm sóc cả đời có được không.

“Có điều đó là chuyện không thể xảy ra.” Lâm Húc thả Tô Trùng lên ghế, mỉm cười trấn an: “Em nhất định có thể biến trở lại.”

Tô Trùng yên lặng gật đầu, viền mắt nóng lên, có chút muốn khóc.

“Thế nên,” Câu chuyện của Lâm Húc nhanh chóng đảo ngược: “Em vừa nãy đã chùi mõng chưa?”

Tô Trùng trợn ngược hai mắt chó:???

Ngọa tào anh đang nói cái gì vậy!

Không phải lời thừa à xin hỏi chó phải làm sao để tự chùi mõng anh nói cho tui biết đi!

Có còn muốn cho một ít cảm động vừa mới nảy mầm một con đường sống không hả?

15

Tô Trùng bày ra bộ dạng tui đây nghe không hiểu, không nói câu nào, cứng ngắc mở ra bản nháp tiếp tục gõ chữ.

Bầu không khí rơi vào trầm mặc.

Lâm Húc cười khẽ một tiếng, quay trở lại tiếp tục lướt web.

Tô Trùng:...

Nam thần là tên phúc hắc từ đầu đến đuôi.

Bại hoại.

Tô Trùng một bên gõ chữ, một bên suy tư chuyện khác.

—— nam thần có biết tác giả anh ấy thích là mình không?

Kỳ thực được nam thần yêu thích vốn phải là một chuyện cao hứng, nhưng vấn đề nằm ở chỗ bộ tiểu thuyết đang viết này lại là toàn bộ kết quả khi ý dâm Lâm Húc...

Cậu con mẹ nó cảm thấy thật bối rối.

Tô Trùng càng nghĩ càng bối rối, hận không thể đập đầu vào màn hình máy vi tính tự sát.

Thực ra cẩn thận suy nghĩ lại một chút, Lâm Húc cũng chưa chắc đã biết tác giả kia là mình... Tô Trùng nghĩ.

Cậu viết tiểu thuyết cũng không dùng tên thật, mặc dù bản thân rõ ràng là ý dâm Lâm Húc, nhưng xét về đạo lý cũng có thể là một người thầm mến Lâm Húc khác viết ra.

Hơn nữa, Tô Trùng cũng khá khiêm tốn, gần như chưa bao giờ đăng ảnh lên weibo.

Gần như.

Thực ra cũng từng đăng một lần...

Bởi vì Tô Trùng chưa bao giờ công khai giới tính, cho nên có một số antifan động một chút là lôi cái nhược điểm giới tính này ra nói, bịa đặt vài tin kiểu như “Tác giả XX thật ra là một em gái, cố ý giả trang nam nhân viết đam mỹ kiếm fame” đồn đãi lung tung.

Tô Trùng trong một lần phiên muộn đã selfie một tấm đăng lên weibo làm sáng tỏ giới tính của mình.

Đó là lần duy nhất cậu lộ mặt, hơn nữa sau 24 tiếng cũng xóa đi rồi.

Nghĩ tới đây, Tô Trùng đột nhiên cả kinh!

Có khi nào tấm hình này trùng hợp bị Lâm Húc nhìn thấy...

Ha ha ha trên đời này làm gì có chuyện trùng hợp như thế, đời cũng không phải tiểu thuyết.

Tô Trùng nghĩ vậy, lơ đãng quay đầu, nhìn về phía Lâm Húc.

Lâm Húc đã ngừng dùng máy vi tính.

Hắn tựa lưng trên ghế, tay chống cằm cúi đầu, bộ dáng như đang suy nghĩ.

Gò má tuần tú vì chuyên tâm suy nghĩ mà trở nên an tĩnh.

Trang web trên máy vi tính đã được tắt đi toàn bộ, lộ ra hình nền desktop.

Trên màn hình desktop...

Lần trước Tô Trùng mở Word trên máy vi tính của nam thần, màn hình là cửa sổ trang web, mà biểu tượng Word ở ngay trên thanh taskbar, trực tiếp click là có thể mở ra...

Không sai, đây là lần đầu tiên Tô Trùng nhìn thấy màn hình desktop của nam thần.

Mà hình nền desktop...

Lại chính là thứ chỉ tồn tại 24h kia, ảnh selfie của Tô Trùng!

Tô Trùng:...

A a a a nam thần dùng ảnh selfie của tui làm hình nền desktop a a a a!

Tô Trùng chấn kinh đến mức thân cầu cũng chấn động, thả ra một phát rầm rung động tâm can ngay tại trận.

Lâm Húc lập tức nghiêng đầu, vẻ mặt phức tạp không cách nào miêu tả.

Tô Trùng:...

Ngọa tào ngọa tào ngọa tào! Dạ dày con Teddy này có phải không ổn không!

8. Chương 8: Phải Làm Sao Để Nhanh Chóng Làm Giảm Nồng Độ Không Khí Ở Mông Bây Giờ

Edit: Egao

16

Hai người nhìn nhau trong chốc lát.

Lâm Húc không nói gì, vươn tay tắt máy tính.

Mà Tô Trùng thì há miệng hít vào thở ra liên tục, nỗ lực làm nhạt đi nồng độ không khí dưới mông.

Hai người đều cảm thấy lúng túng.

Nhưng lúng túng của Tô Trùng phải gấp trăm lần so với Lâm Húc.

Tô Trùng điên cuồng quạt mông, trong lòng vui buồn lẫn lộn.

Vui là nam thần hóa ra thăm mền mình.

Buồn là mộng đẹp thật vất vả mới trở thành sự thật, khi biết mình được nam thần thăm mền thì bản thân đã biến thành một con chó!

Hơn nữa còn là con chó động một chút là đi vệ sinh với thả rắm...

Cũng không có cánh nào lập tức cùng nam thần HE rồi tiến đến màn này nọ í ề...

“Phải rồi.” Lâm Húc đột nhiên mở miệng phá vỡ im lặng, tựa như muốn giảm bớt bầu không khí ngột ngạt: “Em đói bụng không? Từ sáng đến giờ em vẫn chưa ăn gì.”

Tô Trùng gian nan nhìn hắn, chậm rãi lắc đầu.

Vốn rất đói bụng, nhưng vừa mới hút đầy một bụng rằm rồi.

Vì thế bây giờ cũng không muốn ăn gì.

Lâm Húc thấy cậu lắc đầu, lập tức nói: “Không phải thức ăn cho chó, tôi làm thứ khác cho em ăn.”

Tô Trùng:....

Kể cả khác cũng không muốn ăn...

Nhưng Lâm Húc vừa nói xong đã đứng dậy bước nhanh ra khỏi phòng ngủ.

Nhìn qua cũng không giống như vội vã làm đồ ăn cho Tô Trùng, giống như bị ngại hơn.

Tô Trùng tuyệt vọng co quắp trên ghế, đau lòng không ngôn ngữ nào diễn tả được.

...nam thần cùng tui song phương thăm mền bị rằm của tui hun ngại chạy mất rồi.

Đau lòng mấy giây, Tô Trùng cuối cùng cũng nhảy xuống ghế, chạy đến nhà bếp.

Lâm Húc mở tủ đá, ngồi xổm xuống, kéo ra hộp vuông phía dưới cùng.

Tô Trùng lại gần xem thử, bên trong hộp vuông tràn đầy đùi gà ướp sẵn, từng cái đều được bọc túi nylon bảo quản.

Lâm Húc lấy ra một cái, dùng nước rửa qua, tháo túi bảo quản bên ngoài ra, đặt đùi gà lên đĩa, cho vào lò vi sóng ấn nút rã đông, sau đó thuận thực lấy khay nướng, phủ kín một lớp giấy bạc, quét dầu làm nóng liền một mạch.

Tô Trùng khiếp sợ nhìn nam thần.

...chuyện gì thế này, chứng cuồng đùi gà?

Lâm Húc khoanh tay trước ngực đứng cạnh lò nướng, quan sát tình hình đùi gà trong lò, rất có phong độ của một bếp trưởng.

Tô Trùng cảm thấy choáng váng.

Bởi vì cậu vừa nhớ ra, Lâm Húc hình như là kiểu người sẽ không nấu ăn.

Theo Tô Trường quan sát, ngày nghỉ ở nhà Lâm Húc ba bữa sớm muộn đều gọi thức ăn ngoài, túi rác trước cửa toàn là vỏ hộp nhãn mác của các cửa hàng thức ăn nhanh.

Vì thế...

Ngày ấy Tô Trường làm món sườn xào chua ngọt sở trường cùng với cá om cà, nấu thêm ít cơm trắng, dùng ba hộp giữ nhiệt xếp vào, thấp thỏm bất an gõ cửa căn hộ nhà Lâm Húc.

Lâm Húc xuất hiện sau cửa, nhìn thấy Tô Trường, ngẩn người.

Tô Trường mặt đỏ bừng, lắp bắp nói: “Tôi làm, làm hai món này...làm hơi nhiều, mình tôi ăn không hết...anh có muốn...nếm thử không?”

Càng nói thanh âm càng nhỏ đến mức gần như không nghe được.

“Cảm ơn, thơm quá.” Lâm Húc nhận hai hộp giữ nhiệt, mỉm cười nói: “Cùng ăn được chứ?”

“A...Được.” Tô Trường hạnh phúc tới mức muốn nổ tung ngay tại chỗ, tiến vào nhà Lâm Húc, tựa như mộng du cùng Lâm Húc ăn bữa cơm mình làm.

Ngày ấy Tô Trường phát hiện trong nhà Lâm Húc thậm chí đến cái nồi cũng không có, hiển nhiên là chủ nhân nhà này chưa bao giờ nấu cơm.

Từ đó về sau, khi Tô Trường nhàn rỗi không có gì làm liền nấu vài món sở trường đến gõ cửa nhà Lâm Húc...

Kì quái.

Tô Trường ver Teddy nghiêng đầu chó nhìn Lâm Húc.

Không phải là nam thân sẽ không nấu ăn sao, sao lại quen thuộc cách làm đùi gà quay như vậy?

Lâm Húc cúi đầu nhìn Tô Trường một lát, lập tức lấy điện thoại di động từ trong túi quần ra, trượt tay trên màn hình vài cái, sau đó đưa màn hình đến trước mặt Tô Trường.

Tô Trường hồi thần nhìn lại, trước mắt là weibo mình viết một tuần trước.

Thời gian là một giờ sáng, Tô Trùng thức đêm viết bản thảo bị cơn đói hành hạ, giữa đêm khuya viết một cái weibo —— “Cứ đến nửa đêm lại muốn ăn đùi gà quay, lớp da nướng đến vàng óng giòn tan, gia vị ướp vừa miệng, cắn một miếng là thấy được lớp thịt tươi mọng nước, mỡ gà không ngấy ngon miệng, hương vị đậm đà đến mức đầu lưỡi cũng muốn tan ra... A a a ước gì hiện tại có người ship cho tui một cái đùi gà quay đến đây! Tui có thể viết thêm 10 ngàn chữ!”

Phía dưới kèm theo bức ảnh một đĩa đùi gà quay.

“Hiểu chưa?” Lâm Húc lắc lắc điện thoại di động, đáy mắt hiện lên ý cười.

Tô Trùng:...

Hiểu.

Nhưng cũng chẳng có cái trứng gì dùng*. *(nguyên văn là từ viết tắt “nhiên cũng trứng”, có hai nghĩa, trong truyện mang nghĩa chế giễu, Tô tiểu thụ biến thành chó rồi mong ước mới thành sự thật.)*

9. Chương 9: Tui Biến Trở Lại Rồi!

Edit: Egao

Chương này tặng bạn violet271 nha, cảm ơn bạn đã ủng hộ (’3)

17

Đùi gà đã được nướng kỹ.

Lâm Húc đeo bao tay, lấy đùi gà thơm nức từ trong lò ra.

“Tôi vốn muốn ngày nào đó em lại nửa đêm đói bụng sẽ nướng cho em ăn...” Lâm Húc rũ mi mắt, dùng dao nhỏ cắt đùi gà thành từng miếng.

Tô Trùng cảm động đến không biết phải làm sao cho tốt, hai hạt đậu đen long lanh nước mắt.

“Đến, tôi đút cho em.” Lâm Húc một tay ôm Tô Trùng lên, một tay bưng cái đĩa, ngồi lên sofa, dùng đũa gắp một miếng thịt nhỏ đưa đến mép Tô Trùng.

Được nam thần đút đồ ăn là một chuyện vô cùng hạnh phúc.

Tô Trùng tâm hoa nô phóng*, không khống chế được lắc lắc cái đuôi ngắn, đồng thời còn cực kì tỉnh táo siết chặt cơ vòng. (*tâm hoa nô phóng: tâm trạng vui vẻ sung sướng, mở cở trong bụng*)

Bởi vì cơ vòng của con Teddy này... thực sự không đáng tin cậy!

Tô Trùng tuyệt đối không cho phép bị kích thả bom lung lung tái diễn ở trên đùi nam thần...

Lâm Húc cười khẽ một tiếng, nặn nặn đuôi Tô Trùng, trêu ghẹo: “Đúng là tự coi mình thành cún con rồi.”

Tô Trùng nhất thời hăng hái lắc đuôi.

Bởi vì cậu nhớ tới một đoạn quảng cáo.

—— *nếu như nhân loại có đuôi.*

—— *nói ra thật ngại ngùng, chỉ cần ở bên cạnh anh, nhất định sẽ dùng đũa không ngừng được.*

Chính là nó.

Ăn sạch một cái đùi gà, Tô Trùng ăn no nê sung sướng ợ một cái.

Lâm Húc đến nhà bếp rửa bát, Tô Trùng theo sát chân Lâm Húc.

Bởi vì năm con Teddy khác đang dùng ánh mắt đổ kị đến phát điên hung ác nhìn chăm chăm Tô Trùng, đồng thời không ngừng cười nhạo.

Có cảm giác chúng nó bất cứ lúc nào cũng có thể nhào lên quần áo cậu...

“Em còn rất dính người.” Lâm Húc rửa sạch chén đĩa đặt lên kệ, lau khô tay sờ sờ đầu chó của Tô Trùng.

Năm con Teddy khác lập tức giận dữ! Nhảy nhót lung tung trong phòng, gâu gâu sủa to!

Tô Trùng:...

Người cuối cùng cũng dính mưa rồi hoàng thượng!

“Đừng nghịch nữa.” Lâm Húc phê bình, gỡ xuống sáu cái dây dắt chó trên cao, nói: “Cũng đến lúc dạo rồi...em có muốn ra ngoài một chút không?”

Tô Trùng điên cuồng lắc đầu: “Gâu!”

Bỏ cung mà ra ngoài nói không chừng sẽ bị năm tiểu tiện nhân này hợp lực đẩy ra đường để xe cán chết!

Hơn nữa còn phải chạy bản thảo...

Đến bây giờ vẫn còn chưa được 1000 chữ, tâm cũng muốn chết luôn rồi.

“Vậy thì ngoan ngoãn trông nhà.” Lâm Húc ôm Tô Trùng đặt lên ghế, quay về hướng máy vi tính, ghé sát vào cái tai chó của Tô Trùng ôn nhu nói: “Viết cho tốt, tôi vẫn đang chờ được đọc chương mới đó.”

“Gâu gâu gâu!” Tô Trùng đập đầu chó lên mặt bàn, xấu hổ tới mức muốn bốc khói.

Anh câm miệng đi anh đừng có nói nữa!

Lâm Húc cười hai tiếng, xoay người buộc dây cho năm con Teddy.

Năm con Teddy lập tức trở nên vênh váo đắc ý.

Chủ nhân muốn dẫn bọn ta ra ngoài chơi cái tên tiện nhân lập dị kia bị cấm túc trong nhà thật đáng đời ha ha ha!

Tô Trùng uể oải lờm một cái: “...Gâu, gâu.”

... vâng vâng vâng ta đáng đời, tiểu nhân đây cung tiễn các vị nương nường.

18

Tô Trùng dùng thân thể Teddy liều sống liều chết gõ xong 6000 chữ, thời gian cũng đã đến chín giờ tối.

Tô Trùng than thở khóc lóc nói rõ tình hình của mình một chút ở ô “Tác giả có lời muốn nói” ——

“Thông báo cho mọi người một tin xấu QAQ

Không biết do nguyên nhân gì, tác giả sáng sớm hôm nay đột nhiên biến thành một con Teddy QAQ

Vượt chớ gõ chữ thật sự không dễ, nếu sắp tới không biến trở lại có thể còn phải đến bệnh viện kiểm tra, chương mới chắc chắn vẫn ra, nhưng nếu rơi vào trường hợp lực bất tòng tâm mong mọi người thông cảm QAQ

Sau khi đăng chương mới, khu bình luận lập tức tràn đầy bình luận kiểu “Ha ha ha ha”, “Tác giả biến thành Teddy còn kiên trì ra chương mới à”, “Đã thế cho tác giả một quả mìn* mua thức ăn cho chó nè”... (mìn này chính là cách vote / thưởng cho tác giả đó)

Tô Trùng mệt mỏi co rúc trên ghế, thở dài một cái: “Ồ gâu...”

Trái tim lương thiện của tui bị tổn thương!

Một lát sau, Lâm Húc đi tới, cầm điện thoại di động trên tay, vừa đi vừa nhìn.

“Tôi xem chương mới rồi.” Lâm Húc gương khóe môi: “Viết rất hay.”

“Gâu gâu gâu ——!” Tô Trùng điên cuồng la hét vọt tới bên dưới cửa sổ rúc vào góc tường, xấu hổ đến mức hận không thể nhảy luôn ra ngoài cửa sổ.

Bởi vì vai chính trong truyện hôm nay bị nam thần cưỡng hôn.

Hơn thế nữa vai chính tuy ngoài miệng liên tục nói không muốn không muốn kỳ thực trong lòng lại rất hồi hộp!

...cũng không phải Tô Trùng cố ý chọn ngày hôm nay đăng lên tình tiết đó, mà dàn ý đến chỗ này là như vậy, chương trước cũng đã phục bút* rồi, cứ như vậy nước chảy thành sông, ngày hôm nay mà không hôn mới là lạ. (phục bút: đoạn văn trước dẫn ý cho đoạn văn sau)

“Thẹn thùng cái gì.” Lâm Húc chậm rãi bước tới, ngồi xổm phía sau Tô Trùng, đè Tô Trùng lên tường.

Tô Trùng kinh sợ mở to cặp đũa đen, nhìn về phía nam thần.

Đời mình lần đầu tiên bị cưỡng hôn, lại là trong lốt chó...

Lâm Húc nhìn chằm chằm khuôn mặt chó đang hoảng hốt của Tô Trùng, một lát sau cười “phốc” một tiếng, nói: “Mệt mỏi cả ngày rồi, nên đi ngủ.”

Tô Trùng:...

Làm người ta sợ muốn chết.

Còn tưởng rằng nụ hôn đầu quý giá bị mất đi trong lốt chó...

“Em cùng với thân thể của em ngủ trên giường của tôi đi, tôi ngủ sofa.” Lâm Húc lạc quan nói: “Biết đâu sáng mai vừa mở mắt hai người đã đổi trở lại.”

Tô Trùng gật gù, để mặc cho Lâm Húc ôm mình đặt lên giường.

Kỳ thực cảm giác vừa tỉnh dậy đã biến trở lại có tỉ lệ rất lớn.

Tuy rằng không có nguyên tắc gì...

Thế nhưng mà người biến thành chó vốn cũng không có nguyên tắc được không!

Giường của Lâm Húc được dọn dẹp rất sạch sẽ, đến gần có thể ngửi được mùi bột giặt nhàn nhạt.

Mà thân thể gốc của Tô Trùng vẫn nằm ngủ bên trong, chăn phủ từ cổ đến tận chân, che rất kín, chỉ lộ ra khuôn mặt thanh tú trắng nõn.

Cầm Tô Trùng đầy đặn, hai cánh môi xinh đẹp nhẹ nhàng mím lại, cả người vô hại, lúc ngủ lại tản ra một loại ngây thơ dụ dỗ.

Lâm Húc nhét Tô Trùng ver Teddy vào trong ổ chăn, để cậu và thân thể mình nằm cạnh nhau, đột nhiên vươn tay sờ khuôn mặt thân thể Tô Trùng, nghiêm túc nói: “Có muốn rửa mặt cho thân thể của em không?”

Tô Trùng không nói gì lắc đầu một cái.

Không cần để ý loại chuyện nhỏ nhặt này được không, dù sao tui cũng biến thành chó rồi.

“Tắm rửa thì sao? Cũng không cần?” Lâm Húc chuyển đề tài, bại lộ mục đích thật sự.

Tô Trùng dùng sức lắc đầu: “Gâu! Gâu!”

Không cần! Cảm ơn!

Lâm Húc kiên nhẫn nói: “Không tắm thì thôi, dù sao cũng nên thay quần lót, nếu không sẽ không vệ sinh.”

Tô Trùng hít vào một ngụm khí lạnh, hai hạt đậu đen hoảng sợ nhìn Lâm Húc:...

Anh đến tốt cùng muốn làm gì thân thể của tui!

“Phốc...” Lâm Húc nở nụ cười: “Đùa thôi.”

Tô Trùng thở phào nhẹ nhõm.

Lâm Húc nhấc lên một góc chăn, chỉ chỉ vào bên trong: “Bởi vì thực ra tôi đã giúp em thay xong rồi.”

Tô Trùng không dám tin cúi đầu nhìn sang:...

Tuy bản thân không muốn tin nhưng quần sịp dâu tây trên người thực sự đã không cánh mà bay, thay vào đó là một cái quần lót trắng tinh!

“Gâu gâu gâu gâu gâu!” Tô Trùng xấu hổ đến mức điên cuồng chạy vòng vòng trên giường, trong đầu là vô số suy nghĩ lung tung sắp phun trào.

Ngọa tào ngọa tào ngọa tào vào lúc mà tui không biết chuyện đã bị nam thần thấy hết rồi a a a!

Cũng không biết xúc cảm có tốt hay không, da dẻ có trắng trẻo bóng loáng không!

Nếu biết trước sáng nay coi như biến thành chó cũng phải bảo dưỡng thật tốt phía sau a a a!

“Em đừng lo.” Lâm Húc thấy Tô Trùng đã sắp phát điên, lập tức tỏ vẻ vô tội giơ hai tay lên đầu hàng: “Quần lót này là đồ mới, tôi chưa mặc bao giờ.”

Tô Trùng trầm mặc trong chốc lát, sau đó tiếp tục điên cuồng vừa chạy vòng quanh vừa sửa soạn: “Gâu gâu gâu gâu!”

Vấn đề không phải ở chỗ anh mặc rồi hay chưa mặc có được không!!!

Tâm hồn bé nhỏ của Tô Trùng tan vỡ, chui vào trong chăn không dám nhìn Lâm Húc.

Lâm Húc cách lớp chăn sờ sờ đầu chó của Tô Trùng, nói: “Nghỉ ngơi cho tốt, tôi ngủ ở sofa phòng khách, có việc gì cứ gọi tôi, ngủ ngon.”

Tô Trùng đang vô cùng bi phẫn: “Gâu!”

Đêm khuya như vậy an tâm cái rắm!

Tui đây cơ bản là ngủ không nổi có được không!

Nói là nói vậy thôi, để có thể dùng lót chó ngồi trước máy vi tính gõ chữ nguyên một ngày, thân thể Tô Trùng giờ cũng đã mệt đến đòi mạng, đầu vừa dính vào gối lập tức ngủ mất.

Thân thể nhân loại ở ngay bên cạnh mình, rất ấm áp.

Tỉnh lại lần nữa... là có thể biến trở lại rồi, trước khi hoàn toàn mất đi ý thức Tô Trùng đã tự an ủi mình như vậy.

Một lần nữa tỉnh lại, thứ đầu tiên Tô Trùng nhìn thấy lại là khuôn mặt của Lâm Húc.

Thời gian khoảng chừng nửa đêm, bên ngoài cửa sổ là một mảnh đen kịt, đèn tường phòng khách vẫn mở, ánh đèn vàng ấm áp nhàn nhạt lọt vào phòng ngủ, phác họa rõ nét khuôn mặt vừa anh tuấn vừa nhu hòa của Lâm Húc.

“Em...” Không hiểu vì sao Lâm Húc đứng bên giường Tô Trùng chậm rãi trợn to hai mắt, vui vẻ nói: “Em biến trở lại rồi? Em là Tô Trùng phải không?”

Tô Trùng lập tức đứng dậy cúi đầu nhìn xuống, quả nhiên nhìn thấy thân thể hai mươi năm qua quen đến không thể quen hơn.

“Tôi biến trở lại rồi!” Tô Trùng vẻ mặt không dám tin siết chặt tay thành nắm đấm, cao hứng tới mức sắp phát khóc!

10. Chương 10: Tỉnh Lại Đi, Thụy Mỹ Nhân (thụy Mỹ Nhân: Người Đẹp Ngủ)

Edit: Egao

19

Tô Trùng cao hứng trong chốc lát, đột nhiên nhớ tới con Teddy bị mình chiếm thân thể.

Mà con Teddy tên Tô Trùng vẫn đang yên tĩnh nằm nghiêng, đầu chó đặt trên gối, giữ nguyên tư thế của Tô Trùng lúc trước, cứ như vậy yên tĩnh nằm ngủ.

Tô Trùng vỗ vỗ con Teddy: “Này...mày mau dậy đi.”

Teddy không nhúc nhích, chỉ phát ra tiếng ngáy khe khẽ, lồng ngực nho nhỏ phập phồng có quy luật, không hề có dấu hiệu tỉnh dậy, giống hết trạng thái thân thể của Tô Trùng cách đây không lâu.

Nội tâm Tô Trùng có một tia lo âu xẹt qua:...

Sao tui lại có cảm giác mọi chuyện sẽ không dừng ở đây vậy?

“Tĩnh lại đi.” Lâm Húc ôm lấy Teddy lắc lắc, gọi: “Tô... khụ, con chó kia, mày tĩnh lại đi!”

Tô Trùng yên lặng nhìn hẩn:...

Anh lúc này muốn gọi Tô Trùng có phải không!

Lâm Húc bụng đầy nghi hoặc đặt con Teddy gọi như thế nào cũng không tỉnh lên giường, liếc nhìn Tô Trùng một cái, hỏi: “Sao vậy?”

Tô Trùng tỏ vẻ khó chịu, do dự một lát, nhắm mắt hỏi: “Con chó này của anh, tên là gì?”

Lâm Húc nở nụ cười, bình tĩnh nhìn Tô Trùng, âm thanh nhẹ như mây: “Không phải em đã biết rồi sao.”

Dưới ánh sáng mờ ảo, đường nét khuôn mặt Lâm Húc trở nên mơ hồ, lẫn khuất vào bóng tối, nhưng đáy mắt lại lộ ra một vết sáng như ánh trăng ngoài cửa sổ, giữa không gian tăm tối tỏa sáng rực rỡ.

Rất ôn nhu.

Bên trong ôn nhu lại có thêm một tia trêu chọc.

Bị ánh mắt như vậy nhìn chăm chú, Tô Trùng đột nhiên ý thức được mình đang gần như không mặc quần áo, lập tức vò một cái kéo chắn lên che nửa người trên của mình, ho nhẹ một tiếng nhằm che giấu, nói: “Nó... tên Tô Trùng đúng không?”

Lâm Húc cười như không cười: “Đúng thế.”

Tô Trùng xoa xoa mũi, căng thẳng đến toát mồ hôi, rõ ràng đã biết mà còn hỏi: “Anh... lấy tên tôi đặt cho chó làm gì?”

Lâm Húc nhướn lông mày: “Tôi đây cũng muốn hỏi em một câu, tiểu thuyết em đang viết, dùng nguyên mẫu của tôi là có ý gì?”

Tô Trùng kích động đến mức đầu nổ ầm ầm, phản kích: “Vậy anh theo dõi truyện tôi viết, ném lòi cho tôi lại còn mắng tôi như tinh phân làm gì?”

Đôi mắt xinh đẹp của Lâm Húc cong lên, gian xảo chỉ vào dưới thân mình, cười nói: “Buổi sáng lúc còn ở trong lót cầu, em dùng móng vuốt sờ soạn vào chỗ này của tôi làm gì?”

Tô Trùng lúng túng nhìn hắn, cắn cắn môi, hai gò má nóng lên: “Vậy hôm nay lúc anh ôm thân thể của tôi trở về còn giả vờ có con muỗi rồi đập vài chỗ này của tôi là có ý gì?”

Lâm Húc ngẩn người, đột nhiên cười thành tiếng.

Tô Trùng mặt đỏ bừng dùng ánh mắt căm tức nhìn hắn:...

Em đây thích anh! Em yêu anh a a a!

Anh không thể làm người mở lời trước được à em đây da mặt rất mỏng! Cười cái mông anh ấy!

“Anh nghĩ...” Lâm Húc cười xong, đột nhiên vươn tay kéo chặn ra đẩy ngã Tô Trùng đè trên giường, hai cánh tay giam Tô Trùng ở giữa, từ từ tới gần: “Nguyên nhân của chúng ta chắc cũng giống nhau ha.”

Tô Trùng hồi hộp nuốt một ngụm nước miếng.

Mặt Lâm Húc ngày càng gần, Tô Trùng có thể cảm nhận được tóc mái rủ xuống từ trên trán hắn cọ nhẹ vào da mình, hô hấp gần trong gang tấc.

“Anh...” Lâm Húc một lần nữa mở miệng.

Tô Trùng vẽ mặt mơ hồ, trở mình một cái nhảy dựng lên, nhìn Lâm Húc đang dán sát vào cơ thể mình một cách ám muội: “... Gâu? Gâu gâu gâu gâu gâu!”

Ngọa tào?

Tại sao lại biến thành chó tiếp rồi a a a a!

Phải biết rằng chỉ một lát nữa là có thể HE cùng nam thần rồi đấy biết không!

Quả thực không tốt một chút nào...

Lâm Húc đang ở phía trên thân thể Tô Trùng cũng cả kinh, trước mắt rõ ràng thấy môi sắp dính vào môi Tô Trùng lại cứ như vậy tách ra: “Em làm sao...”

Tô Trùng lần thứ hai biến thành Teddy vừa vội vừa tức, tinh thần sụp đổ, toàn thân vô lực, suýt nữa phóng rầm tại chỗ!

May mà kịp hút vào.

Nếu không phải vậy lần này thật sự muốn đi ăn chocolate tự sát.

“Gâu gâu gâu ——!” Tô Trùng bị phần muốn khóc.

Chuyện với nam thần cứ liên tục ngâm nước như vậy cũng ổn sao?

“Đừng nóng vội đừng nóng vội.” Lâm Húc nhấc Tô Trùng lên, ôm chặt vào trong ngực, để bụng nhỏ của cậu kề sát lên người mình, bàn tay ấm áp nhẹ nhàng vuốt ve lưng Tô Trùng, trấn an nói: “Không phải đã biến trở lại được một lần rồi hay sao? Như vậy chứng tỏ có biện pháp để biến trở lại.”

Tô Trùng rầu rĩ cọ cọ cái mũi chó ướt nhẹp lên người Lâm Húc, rên ư ử làm nũng.

Cảm giác quang minh chính đại làm nũng trong ngực nam thần thật con mẹ nó thoải mái!

“... Tô Trùng.” Lâm Húc vuốt ve đầu chó của Tô Trùng, cười nói: “Em biết trước khi em biến trở lại, anh đã làm cái gì không?”

Phải rồi! Tại sao nam thần hơn nửa đêm lại đột nhiên xuất hiện bên giường mình!

Đột nhiên biến trở lại làm Tô Trùng kích động quên mất chuyện này, bất quá nghĩ lại thật sự có chút kì quái.

“Gâu?” Tô Trùng nghi hoặc chớp chớp cặp đậu đen.

Cho nên lúc này anh đã làm gì?

Lâm Húc giơ ngón trỏ, đung một cái lên môi mình như chuồn chuồn lướt nước, trong mắt lóe lên ý cười: “Anh lên hôn em, xin lỗi... nhưng mà gương mặt lúc ngủ của em thật sự rất đáng yêu.”

Trái tim Tô Trường thích một cái nảy lên, máu cuộn cuộn xông lên đại não làm cậu gần như không thể đứng thẳng được.

Nam thần đây là muốn đòi mạng sao...

“Vừa mới hôn xong, em liền tỉnh lại.” Lâm Húc rũ mi mắt, tự giấu cười một tiếng: “Làm anh giật cả mình.”

Tô Trường cảm giác mỗi nhịp đập trong lồng ngực đều rất đau: “Gâu gâu gâu!”

Thời khắc cảm động như vậy, tuy trong lòng có thiên ngôn vạn ngữ muốn nói, tất cả cũng chỉ có thể hóa thành một câu gâu gâu...

“Có khi đây chính là nguyên nhân biến trở lại, để anh thử lại.” Lâm Húc nhẹ nhàng thả Tô Trường lên gối đầu, lập tức cúi người, hôn một cái lên môi thân thể Tô Trường, khẽ nói một câu: “Tỉnh lại đi, thụ mỹ nhân.”

Ý thức Tô Trường hỗn loạn trong chốc lát, đến khi bình tĩnh lại, khoang mũi đã tràn ngập khí tức sạch sẽ như cỏ xanh của Lâm Húc.

“Thật sự biến trở lại rồi.” Tô Trường tựa như nằm mơ sờ sờ mặt Lâm Húc: “Em...”

Chưa nói hết câu, lời đã bị một cái hôn chặn trở lại.

11. Chương 11: Hàng Xóm Nhà Đối Diện Vô Cùng Đẹp Trai

Edit: Egao

21

Ngày hôm nay, từ lúc mở mắt ra cho tới bây giờ.

Tất cả mọi chuyện đều phát triển nhanh ngang với tốc độ ánh sáng.

Tô Trùng cảm giác mình không còn thời gian để suy nghĩ, nhưng cảm giác hôn môi nam thần thực sự quá tuyệt!

Bốn phía phẳng phất như nở đầy hoa, vây quanh giường đơn, mùi hương thơm ngọt ảm ảm tràn đầy không gian.

“Được, được rồi.” Tô Trùng đỏ mặt nghiêng đầu đi, mặc cho Lâm Húc dán môi lên má mình.

Bầu không khí lãng mạn không chịu được.

Nhưng hổ nhất chính là, con Teddy đang nằm ngủ bên kia...

Không hiểu sao Tô Trùng lại có cảm giác —— chừng nào con Teddy này còn bất tỉnh, chuyện này vẫn chưa kết thúc!

Có lẽ trong cõi u minh có một sức mạnh thần bí nào đó rút linh hồn Teddy đi, chỉ để lại cái xác không, để Tô Trùng bất cứ lúc nào cũng có thể thuận lợi xuyên vào làm chó.

Tô Trùng vốn đang cảm thấy trong lòng ngọt ngào, vừa nghĩ tới đây sắc mặt lập tức tối sầm.

Trời cao đất rộng a a a đến tột cùng là vị thần tiên nào lại tẻ nhạt như thế!

Tô Trùng đang điên cuồng phun nước bọt trong đầu, Lâm Húc đột nhiên khẽ cắn lên môi cậu một cái tựa như trừng phạt, hỏi: “Em đang nghĩ cái gì?”

Trái tim Tô Trùng giật nảy một cái, gương mặt nhìn hẩn: “Chuyện này... anh không cảm thấy có chút kì quái sao, tại sao cứ hôn một cái lại biến trở về?”

“Chính xác,” Lâm Húc vươn tay nhéo chóp mũi nho nhỏ của Tô Trùng: “Thời điểm hôn môi mà cũng mất tập trung, thực sự rất kì quái.”

Tô Trùng:...

Bây giờ không phải lúc chiêm chọc nha!

“Nói thẳng,” Lâm Húc ấn Tô Trùng vào lồng ngực mình, dùng cằm cọ cọ tóc Tô Trùng, ôn nhu nói: “Anh yêu em.”

“... Em cũng vậy.” Tô Trùng thở gấp, trong nháy mắt có cảm giác nửa đời sau của mình dù là người hay là

chó cũng không sao cả.

Lâm Húc đứng dậy, nhìn chăm chú vào hai mắt Tô Trùng, không đầu không đuôi nói một câu: “Tất cả tiểu thuyết của em anh đều đã xem qua, mỗi một quyển anh đều thích... Em hôm nay còn chưa nhìn qua tử sách của anh, anh sưu tầm tất cả tác phẩm của em, hơn nữa đều là bản có chữ kí.”

“Ừm...” Tô Trùng có chút ngượng ngùng.

Bởi vì nam thần giờ phút này có chút giống kiểu người si tình đến mức không biết trời trăng!

“Anh một mực âm thầm chú ý đến em.” Ngón tay Lâm Húc lướt qua gò má Tô Trùng: “Em ở trên weibo viết hàng xóm nhà đối diện vô cùng đẹp trai, hình mẫu lý tưởng của em là...”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tô Trùng đỏ lên:...

Ngoạ tào...

Weibo vốn là nơi để mình thỏa sức trồng hoa si cuối cùng lại bị nam thần nhìn thấy!?

“Anh lúc ấy đột nhiên có chút ước ao được làm hàng xóm đối diện nhà em.” Lâm Húc giống như nhớ lại chuyện vui vẻ nào đó nở nụ cười: “Mãi cho đến khi em đột nhiên đăng ảnh của mình, anh mới phát hiện hóa ra em ở ngay đối diện, nhưng anh lại không dám đi tìm em, em ở trên internet luôn rất quy củ, anh sợ đột nhiên xuất hiện sẽ dọa đến em... Ngày đó anh rất kích động, lại không dám nói, dứt khoát xuống lầu chạy quanh tiểu khu mười vòng.”

Tô Trùng đỏ khốc đỏ cười: “...Em nhìn thấy anh ở dưới lầu chạy vòng rồi.”

Ngày ấy, Tô Trùng đang buồn phiền nằm nhoài trên lan can ngoài ban công, nhìn Lâm Húc vất chân lên cổ mà chạy như chó điên, thi thoảng còn ngửa mặt lên trời cười như bị khùng, trong lòng lại khổ bức suy đoán nam thần luôn cao quý lãnh diễm của mình hôm nay gặp phải chuyện gì.

Yêu đương rồi hả?

Không được!

Không được không được a a a!

Tô Trùng đang chìm trong hồi ức không hề phòng bị, bị Lâm Húc nhanh chóng hôn một cái.

Tô Trùng mở to hai mắt: “Anh...”

“Anh sợ em lại chạy đến cơ thể nó.” Lâm Húc vẽ mặt vô tội chỉ chỉ con Teddy bên kia: “Dự phòng một chút.”

Tô Trùng:...

Anh biết phòng và chống khác nhau chỗ nào sao?

22

Tô Trùng không nhịn được nở một nụ cười, dùng ngón tay vuốt nhẹ lên bờ môi còn lưu lại độ ẩm của Lâm Húc.

Hạnh phúc đến không chân thực.

“... Cười trông thật khờ.” Lâm Húc nhận xét bằng ngữ khí cứng chiều.

Tô Trùng trong nháy mắt trở nên hung tợn, trợn mắt nhìn:...

Đây mà cũng gọi là yêu à!

Chúng ta vừa mới xác định mối quan hệ không phải bây giờ nên lời ngon tiếng ngọt yêu đương kịch liệt một hồi sao? Hả?

Lâm Húc chăm chú quan sát biến hóa trên mặt Tô Trùng không chớp mắt, nói: “Từ khi anh biết em chính là hàng xóm nhà đối diện, mỗi sáng chạy bộ anh đều cố tình chọn thời điểm em xuống lầu mua đồ ăn sáng để ra ngoài, để có thể ngẫu nhiên gặp em dưới lầu... Em nhận ra không?”

Tô Trùng bỗng nhiên tỉnh ngộ: “Thảo nào mỗi ngày em đều gặp anh!”

Khi Tô Trùng ngẫu nhiên phát hiện cứ khoảng bảy giờ sáng xuống lầu mua đồ ăn có thể gặp được nam thần chạy bộ buổi sáng, cậu mỗi ngày đều sẽ giả dựa rờ giường lúc sáu rưỡi, đánh răng rửa mặt chải đầu, ăn mặc chỉnh tề tinh thần sáng láng xuống lầu mua bánh bao.

Sau đó ở một nơi nào đó, như trước cửa hàng bánh bao, cửa hàng tạp hóa, vườn hoa bên trong tiểu khu, trong hành lang... sẽ trùng hợp gặp phải nam thần mặc quần áo thể thao chuẩn bị chạy bộ, lên tiếng cùng cậu chào hỏi.

Ba, hai, một... Ưỡn ngực! Ngẩng đầu! Cười một cái!

“Sớm a, đi chạy bộ sao?” Tô Trùng tràn đầy sức sống, mang theo bánh bao nở một nụ cười xán lạn với Lâm Húc.

Mặt mày cong lên một góc đáng yêu, lúm đồng tiền nhàn nhạt như ẩn như hiện, khiến người ta không nhịn được muốn vươn tay sờ một cái.

Ồ ồ ồ tới rồi tới rồi tới rồi!

“Ừm, sớm.” Khóe môi Lâm Húc nâng lên một độ cong như có như không, ánh mắt nhàn nhạt đảo qua Tô Trùng.

Khuôn mặt nhìn nghiêng vô cùng đẹp trai, khiến người ta có chút không dám tiếp cận.

Sau đó, hai người lướt qua nhau.

Sau đó của sau đó, Tô Trùng như thường lệ mang bánh bao về nhà, hai ba miếng giải quyết xong bữa sáng, sau đó mỹ mãn cởi quần áo chui vào chăn tiếp tục ngủ...

Thực sự không muốn dậy sớm chút nào!

Có một câu rất hay, dậy sớm một ngày sẽ ngốc thêm một chút!

“Anh nói xem hai chúng ta vì sao mỗi ngày đều gặp mặt, một ngày cũng không sót?” Tô Trùng nâng cằm tự hỏi: “Thực ra nếu không cẩn thận lệch đi mấy phút là không gặp được rồi... Quả thực quá trùng hợp.”

“Trùng hợp?” Lâm Húc từ trong lỗ mũi hừ một tiếng cười cười: “Đó là vì mỗi buổi sáng anh đều ở sau cửa lưu ý động tĩnh, em ra cửa rồi anh mới ra, đồ ngốc.”

“Anh anh anh...” Tô Trùng kinh ngạc không khác gì nhìn thấy sao chổi va vào Trái Đất.

“Thế nào?” Lâm Húc nhướn lông mày.

Tô Trùng không nhịn được nào bỏ một chút bộ dạng nam thần anh tuấn cao lãnh mỗi buổi sáng dậy sớm võ trang đầy đủ nằm bò trên cửa xuyên qua lỗ mắt mèo xoắn xuýt nhìn ra ngoài...

Sau đó Tô Trùng tự tìm đường chết cười ha ha ngã lăn ra giường.

“Em cười cái gì?” Lâm Húc nhào tới đè lên Tô Trùng.

“Em không cười gì cả a ha ha ha ha!” Tô Trùng một bên xua tay, một bên cười đến chảy cả nước mắt.

Lâm Húc cũng cười, thò tay vào trong chăn cù Tô Trùng: “Anh cho em cười, anh cho em cười đủ.”

23

Hai người náo loạn một hồi lâu, Tô Trùng cười đến mức không có thời gian để thở, con người sáng ngời ngập nước nhìn Lâm Húc, nhìn một lát, cậu đột nhiên ôm lấy cổ Lâm Húc, để hắn cách một lớp chăn hoàn toàn đè lên người mình.

Trong phòng là tiếng hít thở vang lên liên tiếp, tựa như tiếng sóng vỗ dưới trăng.

“Kể một ít chuyện của em đi.” Lâm Húc tiến sát đến lỗ tai Tô Trùng thổi khí.

“Chuyện của em?” Tô Trùng bị ngứa lập tức rụt cổ lại.

“Đúng vậy.” Ngực khí của Lâm Húc vô cùng ôn nhu, mang theo loại cảm giác chuyện đương nhiên phải thế nói: “Kể xem em thích anh nhiều cỡ nào, em từ lúc nào bắt đầu thầm mến anh, nghĩ gì mà nhớ anh đến mức không ngủ được.”

Mặt Tô Trùng đỏ lên: “Em không có nhớ anh đến mức không ngủ được!”

... Tên này thật không biết xấu hổ!

Lâm Húc thất vọng thở dài: “Hóa ra chỉ có mình anh là không ngủ được thôi sao?”

Đỉnh đầu Tô Trùng lập tức bốc khói, cuống quýt đổi giọng: “Thực ra em cũng không ngủ được.”

“Ha ha.” Lâm Húc thỏa mãn cười to.

Tô Trùng xoay người, tự vùi mình vào trong chăn, có cảm giác vô cùng an toàn.

Tô Trùng bỗng nhiên liếc mắt nhìn con Teddy vẫn luôn bất tỉnh nhân sự bên cạnh mình một cái, liếm môi nói: “Có nên hôn một chút để củng cố không...”

“Được.” Lâm Húc vô cùng nghe lời, nhanh chóng hôn Tô Trùng một cái.

“Anh nói... nếu em cả đời vẫn như vậy phải làm sao bây giờ?” Tô Trùng rầu rĩ nắm góc áo ngủ của Lâm Húc vò vò.

Lâm Húc vui vẻ chớp chớp mắt: “Không cần lo lắng, nếu vậy chúng ta chỉ cần như hình với bóng, cách mấy phút hôn một cái là được.”

Tô Trùng:...

Đây mà là không cần phải lo sao vì thiếu hiệp này tâm tính thật thiện lương!

Quá trình thích Lâm Húc của Tô Trùng thực ra rất đơn giản.

Từ sau lần đầu tiên nhìn thấy hàng xóm mới chuyển đến nhà đối diện, cậu đã không nhìn được quan sát nhiều thêm một chút.

Quan sát được một thời gian, từ từ hiểu được một ít về nếp sống của đối phương, ảo tưởng trong đầu bắt đầu nảy sinh mạnh mẽ không gì cản được.

Hắn mỗi buổi sáng sẽ xuống lầu chạy bộ.

—— người có kiên trì chạy bộ vô cùng tài giỏi, có sức bền, có nghị lực, giày thể thao của anh ấy đều là màu trắng, nhất định là một người thích sạch sẽ..... Mình cũng thích sạch sẽ nha! Quả nhiên là một đôi trời sinh!

Tô Trùng nghĩ như vậy, kích động lăn lộn mấy vòng trên giường.

Hắn nuôi vài con chó.

—— nam nhân nuôi thú cưng là đáng yêu nhất, giàu yêu thương, có kiên nhẫn lại ôn nhu, hơn nữa nuôi nhiều Teddy như vậy, cái này chứng minh nam thần... rất thích Teddy! Đây là phát hiện vô cùng trọng đại!

Tô Trùng nghĩ vậy, đặt bút lên cuốn sổ tay nhỏ, viết nam thần yêu thích Teddy.

Hắn chưa bao giờ dẫn người về nhà.

—— á á á nam thần còn độc thân sao? Nhất định là độc thân! Tui có cơ hội rồi!

Tô Trùng nghĩ đến đây, hưng phấn đến mức khuôn mặt đỏ bừng, nhảy nhót vài vòng trong phòng như thằng điên, một lúc sau mới lúng túng ngồi lại trước máy vi tính viết bản thảo.

Đến tốt cùng hẳn là người như thế nào nhỉ?

Quan sát từ những việc nhỏ không đáng kể, từ những manh mối ít ỏi thu thập được, cố gắng suy ra một cái kết luận, lại cân nhắc thật nhiều lần trong đầu, ở trong tiềm thức lục lợi chấp vá ra hình dáng hoàn chỉnh.

Thầm mèn một người, cũng giống như trinh thám vậy.

Tuy đã thích người ta nhiều như thế, nhưng phần thích này Tô Trùng vẫn chỉ coi là ước mơ.

Vọng tưởng càng cao ngã càng đau, vì thế mỗi câu yêu thương đều mang theo ngữ khí sùng bái xen lẫn tự giễu.

Ngược lại đây căn bản là chuyện không có khả năng trở thành sự thật.

Mãi đến tận buổi hoàng hôn hôm đó.

Ngày ấy, Tô Trùng sau khi ăn xong cơm tối đến quảng trường phụ cận tản bộ.

Quảng trường này có một đài phun nước rất đẹp, nhắc đến cái hồ bên dưới đài phun nước này còn kèm theo vài truyền thuyết kì quái, tỉ như ai đó đã từng ước nguyện ở đây rồi biến thành sự thật, bất quá lời đồn vẫn luôn không đáng tin, Tô Trùng nhớ hồi trung học loại truyền thuyết này đã từng thịnh hành một thời, đến bây giờ gần như không còn ai nhắc lại nữa rồi.

Mà hôm ấy, Tô Trùng nhìn thấy Lâm Húc, đối phương đang dắt sáu con Teddy đứng cạnh đài phun nước, đầu tiên là ngẩn người nhìn mặt hồ một lát, sau đó dùng bàn tay đang rảnh kia lấy ra một đồng xu.

Tô Trùng:...

Nam thần tin mấy lời này sao...

Thật đáng yêu!

Lâm Húc ném đồng tiền xu đi, nghiêm túc nhắm mắt lại chấp tay trước ngực một lát.

Ánh hoàng hôn rực rỡ phủ lên vạn vật một màu cam ấm áp, cái bóng của Lâm Húc bị kéo ra thành một vệt đen dài, sáu con Teddy không chịu đứng yên bắt đầu giãy dụa chạy đi, kéo theo tay trái của Lâm Húc đang đưa, không còn cách nào chấp tay trước ngực được nữa.

Khóe miệng Lâm Húc nở một nụ cười bất đắc dĩ, vẻ đẹp trai có chút lạnh lẽo sắc bén thường ngày tựa hồ được ánh mặt trời sưởi ấm, độ cong từ khóe mắt đến đuôi mày giờ phút này đều mang theo một tia nhu hòa.

Đứng cách đó không xa là Tô Trùng đang dút hai tay vào túi quần lang thang không mục đích, cứ như vậy lẳng lặng đứng nhìn Lâm Húc cầu nguyện.

Người này.

Mình hình như thật sự thích anh ấy.

Tô Trùng nhìn gò má của Lâm Húc, nở một nụ cười ngây ngô, lúm đồng tiền hiện lên dưới ánh nắng chiều trông càng thêm ngọt ngào.

“Có lẽ em từ lúc ấy đã bắt đầu, ừm, quyết định thích anh một cách nghiêm túc.” Tô Trùng kể, viền mắt có chút ề ề: “Trước đó cũng là thích, chỉ là cảm thấy kiềm nén thì tốt hơn, dù sao cũng không có hi vọng gì... Bất quá ngày hôm đó đột nhiên không biết đã xảy ra chuyện gì lại không thể kiềm chế được nữa.”

“Tô Trùng.” Thanh âm của Lâm Húc kích thích màng nhĩ của cậu, rõ ràng là ngữ điệu ầm áp: “Em biết ngày hôm ấy anh cầu nguyện gì không?”

Tô Trùng lắc đầu một cái, lại gật đầu.

“Cầu mong em thích anh, nhiều như anh thích em vậy.” Thanh âm của Lâm Húc phảng phất như mang theo ma thuật: “Đây chính là nguyện vọng của anh.”

12. Chương 12: Hì Hì Hì Hì Thật Mất Mặt!

Edit: Egao

24

Hoàng hôn, vạn vật trong trời đất đều như thể lấy đỉnh ánh nắng rực rỡ của mặt trời, trở nên sáng lấp lánh.

Tô Trùng đứng trên quảng trường dụi dụi hai mắt.

Thích anh ấy, thích đến mức mỗi nhịp đập nơi trái tim đều khiến lồng ngực phát đau.

Phải làm sao bây giờ.

... có lẽ đây chính là lí do vì sao, trong nháy mắt đó, đột nhiên không có cách nào kiềm nén chính mình.

Cho nên đài phun nước này thực sự linh nghiệm như vậy sao?

Nghĩ đến đây, thanh âm Tô Trùng hơi run run: “... thực ra, em đã từng cầu nguyện, ngày hôm qua.”

Hôm qua sau khi ăn xong cơm tối, cậu tản bộ trên quảng trường tìm linh cảm, có dừng lại ngồi bên đài phun nước một lúc, bỗng nhiên nhớ lại hình ảnh Lâm Húc cầu nguyện ngày hôm đó, liền đem đồng tiền xu duy nhất trong túi ra ném vào nước, ôm tâm tình muốn thử một lần xem thế nào...

“Em đã ước gì?” Ngón tay thon dài của Lâm Húc chậm rãi nắm lấy tay Tô Trùng.

“Em...” Tô Trùng do dự mấy giây, đột nhiên vùi đầu vào gối: “Không nói cho anh a a a!”

Quá! Xấu! Hổ!

“Nói cho anh đi.” Lâm Húc nở nụ cười.

Tô Trùng lắc đầu nguầy nguậy, một bộ kiên trì bất khuất: “Không!”

Lâm Húc cười gằn một tiếng: “Vậy anh lại phải tự suy đoán rồi... Không lẽ điều ước của em, là làm chó nhỏ nhà anh?”

Tô Trùng đỏ mặt lấy gối ném hất: “Tuyệt đối không phải! Em cũng không phải M!”

“Vậy em nói đi.” Lâm Húc nhẹ nhàng nắm cằm của cậu: “Không nói anh coi như là ý kia.”

“Em nói em nói...” Tô Trùng dùng gối che kín mặt mình, thanh âm so với muỗi còn nhỏ hơn, Lâm Húc không còn cách nào khác là ghé sát tai vào.

... sự thật lời ước nguyện là gì?

Tô Trùng nghiêm túc chấp tay trước ngực, bắt đầu cầu xin thần phật phù hộ trong lòng.

Thần, thần hồ xin chào ngài, con ước... được nam thần ôm đi ngủ! Hì hì hì hì thật mất mặt!

Tô Trùng đột nhiên ôm khuôn mặt đã đỏ tới tận mang tai ngồi thụp xuống đất.

Người qua đường:...

A a a, ngủ cái gì mà ngủ xấu hổ quá a a a tui kỳ thực còn chưa làm tốt công tác chuẩn bị ngủ cùng nam thần đâu!

Nếu không thì...

Tắm uyên ương cũng được, ha ha ha!

Thực ra bản thân vẫn luôn muốn thử một lần được nam thần đút cơm!

Nếu không được nữa thì để nam thần hôn con một cái cũng được, con sẽ nhớ cả đời!

Đồng chí Tô Tiểu Trùng sau khi điên cuồng ảo tưởng trong đầu một phen bắt đầu thở dài, nâng cằm ngồi cạnh đài phun nước.

Muốn ở bên Lâm Húc, Tô Trùng cô đơn nghĩ thầm, nếu có thể thành thật thì tốt rồi.

“... Kết quả,” Giọng nói buồn buồn của Tô Trùng từ trong gối truyền ra: “Có vẻ như tất cả đều trở thành hiện thực?”

Ngủ cũng ngủ rồi, tắm cũng đã tắm, cơm cũng đã đút, ôm hôn cũng hoàn thành.

Nhưng lại là dưới lốt chó!

Cũng phải thôi dù sao lúc cầu nguyện cũng không có nhấn mạnh là không thể biến thành chó!

“Nếu thần tiên có thật... ông ấy thật sự có chút dã man rồi nha?” Tô Trùng hậm hực.

Lâm Húc cười khẽ, rút lại gối từ trong tay Tô Trùng: “Vậy thì, còn thiếu một nguyện vọng cuối cùng.”

Tô Trùng gật đầu: “Ừ...”

Chúng ta vẫn chưa chính thức thề non hẹn biển!

“Anh yêu em, ở bên anh đi.” Lâm Húc đỡ gáy Tô Trùng, để trán của cậu sát vào trán mình: “Được không?”

“Vâng.” Tô Trùng rất không có tiền đồ, giọng nói nghẹn ngào: “Em cũng yêu anh... Rất rất yêu.”

Yêu đến mức muốn khóc!

Lời vừa dứt, con Teddy kia đột nhiên trở mình bò dậy, cặp mắt đen lia một vòng xung quanh.

Không khí nhu hòa một cách kỳ tích.

Lâm Húc dùng hai tay nâng mặt Tô Trùng, nhẹ nhàng hôn, nhỏ giọng kêu tên cậu: “Tô Trùng, Tô Trùng...”

Teddy tên Tô Trùng nhất thời kích động xông tới liếm mặt Lâm Húc.

Lâm Húc:...

Tô Trùng:...

“Anh có thể đổi tên cho nó không?” Tô Trùng dở khóc dở cười.

Cậu thực sự không muốn trùng tên với một con chó đến cơ vòng của mình cũng không quản được!

“Không được.” Lâm Húc nghiêm túc cự tuyệt: “Đổi tên rồi anh làm sao có thể ôm Tô Trùng đi ngủ?”

“Anh có thể ôm...” Tô Trùng nhỏ giọng nói: “Em.”

“Ha ha.” Lâm Húc lộ ra nụ cười đắc ý, dang hai tay ra: “Đến đây, Bao Bao.”

Teddy vẫn luôn đứng một bên bàng quan nhìn hai người tú ân tú ái sau khi nghe gọi lập tức bỏ lại một quả rắm thối kinh khủng, nhảy khỏi giường chạy ra ngoài.

“Thối quá thối quá!” Tô Trùng sụp đổ vùi mặt vào trong gối.

Lâm Húc cười sung sướng như tên bệnh tâm thần, nhấc một góc chăn lên quạt quạt.

Tô Trùng khóc không ra nước mắt:...

Yêu đương rồi vẫn không thể tránh khỏi rắm thối à!?

13. Chương 13: Gợn Sóng Nhẹ Nhàng Nổi Lên, Một Vòng Rồi Lại Một Vòng

Edit: Egao

25

Chuyện sau đó ——

“Anh đừng cho em phiếu Bá Vương nữa.” Tô Trùng vừa đăng xong một chương mới, mệt đến mức nằm nhoài ra bàn.

“Vì sao?” Lâm Húc ngồi khoanh chân trên sàn nhà chải lông cho một con Teddy.

Tô Trùng duỗi một bàn tay, xòe ra năm ngón: “Website thu phí tận năm phần mười đó anh yêu, anh có còn muốn sống nữa không!”

Lâm Húc đầu cũng không thèm ngẩng lên: “Nhưng như vậy sẽ cho em mặt mũi nhiều hơn.”

“... Thật sự không cần đâu.” Tô Trùng bước tới phía sáu Lâm Húc, ôm cổ nằm nhoài trên lưng hắn.

Còn có chuyện gì nhiều mặt mũi hơn chuyện “Lâm Húc là bạn trai tui” không?

Không có đâu.

“Anh chải như vậy làm nó đau.” Tô Trùng đòi lược trong tay Lâm Húc, sờ sờ con Teddy từ nãy đến giờ vẫn đang làu bàu: “Để em làm cho.”

Lâm Húc một bên tỏ vẻ “anh rất nhẹ tay”, một bên đưa lược cho Tô Trùng.

Tô Trùng:...

Anh xác định anh đã nhẹ tay sao? Nhưng nó đang một mực chửi đậu má kìa!

Từ sau trải nghiệm một lần làm chó, Tô Trùng đã ‘get’ được một skill vĩnh viễn: nghe hiểu tiếng chó.

Tuy rằng skill này cũng chẳng có cái trứng gì dùng...

Chỉ là mỗi ngày đều nghe lũ Teddy thay phiên nhau cười nhạo mình, dù có đứng đầu lực cung cũng phải bực mình.

Teddy: “Gâu gâu gâu, gâu gâu gâu!”

Đồ con gái, lại là mi!

Tô Trùng: “Gâu gâu gâu! Gâu gâu gâu!”

Lại là ta thì làm sao! Ban cho ngươi năm mươi trượng!

Rất có phong phạm chính cung nường nường...

Lâm Húc vẽ mặt mê mang đứng ở một bên.

Lão bà từ sau khi không cẩn thận biến thành chó cũng bắt đầu thích sữa tiêng chó.

Chải xong lông chó, hai người nắm tay nhau, mỗi người dắt theo ba con chó, cùng chúng đi dạo trên quảng trường.

Quảng trường rất náo nhiệt, dắt chó đi dạo, tản bộ, thả diều, còn có đứa bé cầm kẹo bông chạy khắp nơi, một nguyên* một cây kẹo vừa to vừa tròn. (*1 nguyên = 1 nhân dân tệ*)

Đi qua hồ ước nguyện bên dưới đài phun nước, cả hai không hẹn mà cùng dừng bước.

“Cái hồ này linh nghiệm như vậy, có nên ước thêm không?” Tô Trùng móc ra mấy đồng tiền xu từ trong túi quần, có một nguyên ngũ giắc*. (*1 giắc = 1 mao = 1/10 nguyên*)

Lâm Húc ừ một tiếng, cầm lấy mấy đồng tiền xu, nghiêng mặt nhìn Tô Trùng một chút: “Anh không có nguyện vọng nào khác, em có không?”

Tô Trùng ngoan ngoãn lắc đầu: “Em cũng không.”

Hiện tại đã rất hạnh phúc, rất thỏa mãn rồi.

“Được rồi, nếu vậy...” Lâm Húc cười cười, lục lọi trong túi quần một phen, lại lấy ra mấy đồng tiền xu, gộp

hết vào nhau, ném vào trong hồ tạo ra âm thanh leng keng leng keng, ôn nhu nói: “Biết đâu thần hồ lại muốn ăn kẹo bông bán bên kia.”

Đám tiền xu này, cũng đủ mua mấy cái.

“Cũng đúng.” Tô Trùng tán thành gật đầu, nắm tay Lâm Húc.

Thần hồ đại nhân ——

Cảm ơn.

Hai người sáu con chó chậm rãi đi xa.

Tiền xu thừa thớt rơi vào đáy hồ, phản xạ lại ánh nắng rực rỡ của buổi chiều tà, một con chuồn chuồn chạm nhẹ lên mặt nước, gợn sóng nhẹ nhàng nổi lên, một vòng rồi lại một vòng.

[Hoàn]

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/gau-gau-gau>